NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

48. ÉVFOLYAM 3. SZÁM | 2009. MÁRCIUS | ÁRA: 280 Ft

Major Tibor:

A TALMUDI BOSSZÚ ÁLDOZATAI

A történelem az Isten, a természet és az ember által formált és alkotott Sors! A történelem a mindenkori politikai érdek hatalmi szóval diktált tana, amely az uralmon lévő érdekszövetség célkitűzéseinek szolgálatában áll. *Amennyiben az uralmon lévők a nemzet érdekeit képviselik, úgy a történelmet a nemzet lelkületének és öntudatának ápolására, erősítésére írják.* Ellenkező esetben annak megrontására. A történelem csak ritkán fedheti a valóságos történetet, ezért torzított. Torzítani lehet pozitív vagy negatív, azaz alkotó vagy romboló irányzattal. Minden nemzet múltjában vannak nem kívánatos foltok, vagyis történetek, amelyek nem alkalmasak a nemzet öntudatának ápolására. A fajtáját és nemzetét szerető történész ezért ezeket az eseményeket elhallgatja, esetleg szárazon megemlíti, de ha egyik sem lehetséges, akkor pozitív irányba kiszínezi, torzítja.

A negatív vagy romboló irányú torzítás ennek ellenkezője. A „történész” – pontosabban bértollnok – a legértékesebbet hallgatja el vagy pellengérezi ki. *A negatív irányú torzítás mindenkor a nemzet függetlenségére, vagy létére törő idegen érdekből csírázik, amelynek* gócpontja rendszerint az ország földrajzi határain kívül van, de lehet azon belül is.

Modern korunkban gyorsabban őrölnek a történelem malmai, s így minden szellemi vasfüggöny, történelemhamisítás és láthatatlan könyvcenzúra ellenére mégis csak napvilágot látnak olyan adatok és írások, amelyek a maguk rideg tárgyilagosságával egész más megvilágításba helyezik a politikusok és államférfiak tevékenységét. A hazaárulás fogalmát nagyon nehéz konkrétan meghatározni. Néha csak igen vékony mesgye választja el a hazaárulás tényét a hősiességtől. *Ezt a vékony mesgyét lépte át ezerszer, megfontolt szándékkal az a bizonyos történelemszemlélet, amely mindenkit a vádlottak padjára ültetett és mindenkit hazaárulással vádolt, aki annakidején a III. Birodalom védelmét kereste a bolsevizmus ellen.*

A régi Európa végső felszámolására soha vissza nem térő alkalom kínálkozott, amikor a hitleri Németország elvesztette a háborút. Új urai szerint Európát újjá kell építeni a baloldali radikalizmus aranyszabályai szerint. Aki ellenállt ennek a tervnek, azt a zűrzavaros időkben megszokott régi bolsevista módszerek szerint még a rend helyreállása előtt likvidálni kell, emlékét meggyalázni és vigyázni arra, nehogy egyszer egy tárgyilagos történész kimutassa, talán mégis csak azoknak volt igazuk, *akik észrevették* az Európa szabadságára törő kommunista rabszolgatartó imperializmust.

Könyvek és röpiratok tízezreivel kellett tehát megbélyegezni azokat az európai politikusokat, akik a III. Birodalom mellé álltak. Így tették el láb alól a zavaros idők első periódusában a norvég Quislinget, a francia Lavalt, ilyen alapon rejtették el a világ elől a verduni hőst és Franciaország nagy fiát, Petain marsallt. Magyar vonatkozásban ezért juttatták hóhérkézre Szálasit, Bárdossyt, Imrédyt, úgy állítván be mindannyiukat, mint közönséges hazaárulókat, akiket a hatalom démona hajtott a berchtesgadeni sasfészek tárgyalótermébe. Az ő kivégzésük volt a nyitánya annak a szomorú színjátéknak, amelynek utolsó felvonásához még nem érkezett el a világ.

A felső politikai síkon való megtorlás első áldozata a norvég Quisling volt, kinek neve fogalom lett, illetve nevét, mint jelzőt használták a későbbi politikai perek folyamán. *Laval a francia, Tiso a szlovák, Szálasi és Sztójay a magyar quislingek voltak.* Az egyoldalúan irányított zsidó-kommunista propagandának a quislingizmus annyit jelent még ma is, mint hazaárulás, idegen pénzek elfogadása, a haza legjobbjainak a kivégzése, illetve Gestapo-kézre adása. A második világháborút követő politikai irodalom mindent elkövetett, hogy az európai országok antibolsevista vezetőit, mint Hitler megfizetett kémeit adják át az utókornak. *Hogy ezeket a politikusokat elsősorban a kommunista imperializmustól való félelem hajtotta a hitleri Németország mellé, az igazán nem sokat számított – azaz inkább súlyos tehertétel volt a vádlók szemében.*

„Könyvtárat kitevő irodalom foglalkozott az elmúlt pár évtized során az 1944. október 15-i eseményekkel. A könyvek és ismertetések javarésze Budapesten jelent meg – olvasható Fiala Ferenc: Zavaros évek című könyvében – s így természetes, hogy nincsen a magyar szótárnak olyan megalázó jelzője, amellyel a könyvek írói ne illették volna az akkori történések szereplőit és eseményeit. Nem mint a közelmúlt magyar történetének természetes láncszemét, de mint egy 'véreskezű társaság' uralmi tébolyát illesztették bele írásaikba 1944. október 15-ének nagyszerű eseményét. Minden felülről irányított rágalom és hazugsághadjárat célja annak elhitetése volt, hogy 1944 őszén az ország népe nem a magyar–német katonai sikereket, hanem a Vörös Hadsereg győzelmét várta és remélte”.

A magyarországi sajtót ma is elöntik a deportálásról, munkaszolgálatról, *Baky Lászlóról, Endre Lászlóról* a hazug, kitalált történetek. Mintha Szamuelly Tibor és Rákosi Mátyás akasztófái nem álltak volna sohasem. Mintha nem üvöltötte volna körül az Auschwitzból vagy a Pestről szabadult zsidó csőcselék a magyar mártírok bitófáit és kivégző oszlopait.

Jose Augustin Martinez kubai származású nemzetközi jogász és szaktekintély, aki jelen volt Nürnbergben és Párizsban az úgynevezett háborús bűnösök tárgyalásánál, nemcsak mint logikusan gondolkodó jogász, de mint igazságot kereső ember is a perek menetét tárgyilagosan figyelte. Nem tartozott sem a győztesek, sem a legyőzöttek táborához és még érzelmi motívumok sem fűzték a per elején egyik táborhoz sem. A perek folyamán azonban, nyilván az ott tapasztaltak alapján: *„Les proces criminels de l'apres-guerre”* című könyvével az elítéltek mellé állt. Könyvében nyíltan megírta, hogy az, ami Nürnbergben és Párizsban végbement a gyűlölet éveiben megtartott perek folyamán, nemcsak a jognak, de az emberi érzéseknek is legteljesebb megcsúfolása volt. Olyan embereket ítéltek halálra vagy súlyos börtönre, akik sokkal különbek voltak bíráiknál. A nemzetközi sajtó agyonhallgatta könyvét, sőt azon túlmenően bizonyos körök behatására a könyv el is tűnt a forgalomból.

Margret Boveri német történelemkutató könyve, amely *„Der Verrat im XX. Jahrhundert”* címmel jelent meg, szintén eltűnt a forgalomból. A szerző közvetlenül Hitler uralomra jutása után elhagyta Németországot és éveken át tagja volt a Hitler-ellenes német emigráció központjának. Margret Bovari mindennel vádolható, csak azzal nem, hogy „náci szimpatizáns”, vagy náci lett volna, könyvében sokszor tárgyila- ▶

▶ gosságát feledve mond ítéletet nemcsak Hitler személyéről, hanem az egész nemzetiszocialista rendszerről is. És ennek ellenére, amikor a háború utáni perekről ír, akarva-akaratlanul igazságot szolgáltatott az európai politikusoknak.

De abban a megveszekedett időben, amikor fontra árulták a nemzeteket és mint rablógyilkos cigányokat akasztották a népek legjobbjait, akkor tépték, rombolták az európai gondolatot és kegyetlen, biztos kézzel segítették nyeregbe azt a másik világot – a bolsevizmust. *A perek lefolyása is teljesen azonos volt mind Franciaországban, mind Magyarországon vagy bárhol Európában, ahol a zsidó-kommunista pártok által felszabadított csatornatöltelék foglalta el mind a végrehajtó hatalmat, mind a bírói széket.*

Bibó István 1948-ban a *„Válasz"* c. folyóiratban írta le a következőket: *Három éve egyéb sem történik az országban, mint a zsidók elégtétel szerzése. A számonkérés összes intézményének hitelét nagyon aláásták.* Alaptalan feljelentések, az előre elfogult tanúk, hamis ráismerések és rá nem ismerések, gyanús vallomások, az akasztást követelők összevisszasága. *Súlyos problémává vált a zsidóknak az egész számonkérés eljárásában való hivatalos szerepe.* A számonkérésben az ügyek bíráiként, a nyomozás és ítélkezés legkülönbözőbb szakaszaiban annyi a *zsidó személy,* hogy visszhangra talált az a beállítás, mi szerint *az egész számonkérés lényege az, hogy tulajdonképpen zsidók ítélkezzenek magyarok felett.* De mindezt nem lehetett volna három évvel ezelőtt nyugodtan megmondani. Gyávaság és kényelmesség volt mindnyájunktól, hogy ezt akkor nem tettük meg és a zsidók 'mérsékletihiányán' sopánkodtunk..."

Amikor a Szovjetunió meghódította Magyarországot 1944/45-ben, első politikai cselekedete a magyar nemzet erejének meggyengítése volt: lekapcsolta az ország területéből és népességéből a röviddel azelőtt visszaszerzett részeket, szétverte a nemzeti állam egész épületét és elpusztította a nemzeti akaratot kivitelező összes szervünket. A szervezetétől és vezetőitől megfosztott nemzet számára olyan politikai szervezetet állított fel, amelynek mozgatója többé nem a magyar öntudat, hanem a marxi-lenini ideológia volt, mégpedig azért, hogy a magyarság is beilleszthető legyen a „szovjet népek táborába".

Minden nemzet történetében vannak olyan kivételes tehetségű vezetők, akik a nemzet szolgálatában a maguk életével megtestesítik az illető nemzet történelmének nagy erővonalait, mert azokkal szemben a nemzeti öntudat útmutatása szerint foglaltak állást.

A Bárdossy és Imrédy per bevezetője volt az igazi nagy pernek, amelynek legfőbb vádlottja Szálasi Ferenc volt, Gera József, Beregffy Károly és Vajna Gábor kivégzésével beteljesedik az embertelen bosszú. „A négy bitófa közül három már megtermette a maga szomorú gyümölcsét..."

A bosszú beteljesedésének moraja futott végig a tömegen, amikor 1946. március 12-én *Szálasi Ferenc* alakja megjelent az udvarra vezető ajtóban. „A Szálasi kivégzéséről megjelent magyar lapok cikkeit fölösleges volna idézni. A beszámolók fedték annak a tömegnek a színvonalát, amely – *olvasható Fiala-Marschalkó Vádló Bitófák c. könyvében,* amelyet a mártír magyar nemzet igazságának védelmében írtak – nem ismert megbékélést s amely már az orvostudomány hatáskörébe tartozó perverzitással figyelte a halál küszöbére érkezett áldozat vergődését."

Szálasi Ferenc 1944. október 15-én átvette a hatalmat. Rövid pár hónapi uralom volt ez a lassan a Dunántúl szegélyére szorítkozó országrészben, de feledhetetlen benyomásokat hagyott hátra az országvédelem, és ha csonka formában is, de *mégis megvalósult a magyar életben Szeged óta megálmodott kormányzati formula:* a középosztály, a parasztság és a munkásság Nemzeti Frontja. E három osztálynak a nacionalizmus és szocializmus jegyében történt átitatódása és a hatalomba való vétele. *Baráth Tibor történészünk szavaival élve: „Vele egyidőben bekövetkezett a feudális-kapitalista-klerikális rendszer fájdalommal járó leváltása és a kormányzó lemondása".* Az idő azonban túl rövid volt ahhoz, hogy ez a gondolat intézményekben is testet ölthessen és az újjászületés munkáját elvégezze.

Nekünk magyaroknak a százhatvanegy év előtti március még mindig integető példa, mert ebbe a magyar márciusba is prolongált zsarnokság ütközött.

1848. március 15-e történelmünknek valóban nemcsak impozáns napja volt, hanem azt is mutatta, hogy a magyarság ezer év alatt is megtartotta honfoglaló képességét, sőt mindenkor képes a hont Hazává berendezni, a népet nemzetté emelni. Szabad, meleg otthonukká a hazát azoknak, akik azt birtokolják. *„Fenn kell tartani a magyar kérdést a világtörténelem azon kérdései közt, melyek azok természetétől megoldást követelnek – üzeni Kossuth a mai magyarság számára is – az erkölcsi világrendet kormányzó örök törvények örök igazsága szerint. Jelképezni kell a magyar Nemzet politikai vallásának ama hitágazatát, hogy a hármas hegy országunk címerében mártírok vérével áztatott Golgotává lett is 49-ben, mint volt már többször ezelőtt, és most sem sírfejfája, hanem a feltámadás jelvénye."*

1848. március 15-e a nemzet önmagára találásának a napja.

Tudós-Takács János:

ÁRULÁS ÉS ÖNVÉDELEM

(1944. március 19-ének elő- és utótörténete)

Azok az események, amelyek 1944. március 19-éhez vezettek, akkor kezdődtek, amikor 1942-ben Bárdossy Lászlót Kállay Miklós felváltotta a miniszterelnöki székben. Magyarország Németországgal együtt élethalálharcát vívta a bolsevizmus ellen, katonáink halált megvető bátorsággal teljesítették messze Oroszországban kötelességüket. Rendkívüli hidegben, sokkal jobban felszerelt és sokszoros túlerővel szemben sem adták meg magukat, és még a Don melletti, voronyezsi ütközetet is – súlyos véráldozatokkal is – vitézül vívták meg 1943 első heteiben. Tudták ugyanis, hogy Oroszországban, a Hazától távol Magyarországot és az európai kultúrát védik – védik otthonukat, szeretteiket a kereszténység, a nemzet és a család ellen ádáz gyűlölettel támadó marxista szörnyszülött szellemiséggel szemben. Védik a nemrég visszatért felvidéki, erdélyi és délvidéki városainkkal, falvainkkal kiegészült országunkat és az ott élő magyar testvéreinkkel kiegészülő nemzetünket.

Mindezt tudta és érezte a magyar katona, de – sajnos – nem akarta tudni Magyarország miniszterelnöke, Kállay Miklós, és még nagyobb tragédia, hogy nem tudta és nem érzékelte Horthy Miklós kormányzó, aki angol rokonszenvétől elvakulva nem fogta fel, hogy Nagy-Britannia élén nem becsületes angol tengerésztisztek állnak, hanem az a Winston Churchill, aki 1941. június 22-én, a német–szovjet háború kitörése napján a londoni Rádióban azt a hírhedt kijelentést tette: „Ha holnap Hitler hadat üzen a Sátánnak, akkor én holnapután az Alsóházban bejelentem: szövetségesem a Pokol!"

Így tette közzé Churchill, hogy szövetségesének tekinti Sztálint, több tízmillió ember gyilkosát! És Churchill Angliájával akart egyezkedni a nemzet, a parlament és a német szövetséges tudta nélkül Kállay Miklós, és e törekvésében mindvégig támogatta és fedezte őt Horthy Miklós kormányzó!

Kállay politikáját „hintapolitikának" szokták nevezni, mert a külvilág felé – és a jóhiszemű magyar nép felé is – minden nyilvános beszédében és minden politikai nyilatkozatában a bolsevizmus elleni töretlen harcot hirdette, miközben titkos tárgyalásokat folytatott Ankarán keresztül az angolokkal, akik – Churchill „jóvoltából" – már Sztálin elkötelezett szövetségesei voltak.

De Kállay küldöttei nemcsak tárgyaltak, hanem titkos egyezményt is kötöttek a brit megbízottakkal: a magyar légelhárítás nem támadja meg a Magyarország légterébe berepülő brit bombázó repülőket, hanem azok háborítatlanul átrepülve a magyar légtéren támadást intézhetnek a német városok ellen! Cserébe csak azt a – semmire nem kötelező – angol ígéretet kapta Kállay, hogy a brit Királyi Légierő nem fogja bombázni Magyarországot, „amíg ezt a brit katonai érdekek nem teszik feltétlenül szükségessé". Azután 1944-ben Churchillék úgy döntöttek, hogy Magyarország bombázását is „feltétlenül szükségessé tették a brit érdekek", és Magyarországot is utolérte a végzet: megkezdődtek a naponta ismétlődő terrortámadások Hazánk ellen is…

A Kállay által kötött egyezmény nemcsak becstelen volt, hanem politikailag káros is: a britek Erdély, a Felvidék és a Délvidék sorsáról még ígéretet sem tettek, azt sem ígérték meg, hogy Magyarország különbékét köthet velük, nem ígérték meg, hogy Magyarországot megvédik a bolsevizmus ellen. És Horthy mindenben támogatta és fedezni próbálta Kállayt!

Kállay az angolokkal folytatott tárgyalásait az 1943-as Teheráni Értekezlet után is folytatta, holott akkor már – a partraszállás normandiai színhelyének jóváhagyásával – nyilvánvalóvá vált, hogy Churchill Magyarországot kiszolgáltatta a Szovjetnek.

Természetesen mindez a német titkosszolgálat tudomására jutott. Hitler több ízben, legutoljára 1944. március 18-án Klessheimben – Horthy Miklós kormányzó tudomására hozta, hogy tud ezekről a titkos tárgyalásokról és egyezkedésekről, ezért követelte, hogy a kormányzó váltsa le Kállayt. Horthy minden alkalommal tagadta, hogy minderről tudomást szerzett volna, és teljes erőbedobással védelmezte hintapolitikás miniszterelnökét.

Gondoljuk végig, ilyen helyzetben mit tehetett Németország, milyen döntést hozhatott Adolf Hitler?! Egyszer már elárulta szövetségese, Olaszország, amikor II. Viktor Emánuel király 1943 szeptemberében letette a fegyvert az angolszászok előtt és német szövetségese ellen fordult. S az Európáért – s azon belül Magyarországért is – élethalálharcot folytató Németországot most egy újabb árulás fenyegette! Gondoljuk meg, mit tehetett volna Magyarország hasonló helyzetben, ha az a veszély fenyegeti, hogy szövetséges társának miniszterelnöke árulásra készül, miközben az ország katonái hősiesen harcolnak, a vérüket ontják! Ugyanakkor a magyar kormányzó semmilyen készséget nem mutatott Kállay leváltására!

Adolf Hitler az egyetlen lehetséges megoldást választotta: közölte Horthyval, hogy korlátozott erőkkel másnap német csapatok érkeznek Magyarországra. Ezzel Hitlernek kettős célja volt: elérni, hogy Kállay helyett megbízható, az ellenséggel nem cimboráló kormány álljon Magyarország élén, és segíteni Magyarország védelmét az esetleges szovjet betöréssel szemben. (A német csapatok bevonulásához végül Horthy kényszeredetten hozzájárult.)

Így került sor a német csapatok 1944. március 19-i bevonulására, amit egyesek – nagyon helytelenül – a magyar szuverenitás megszűnése dátumának tekintenek. Pedig az ország szuverenitása nem szűnt meg. Kállaynak le kellett mondania, de nem Imrédy Béla lett az új miniszterelnök, a németek jelöltje, hanem a Horthy által választott Sztójay Döme, akit augusztus végén a kormányzó leváltott és Lakatos Gézát nevezte ki miniszterelnöknek. Minden kormányfő Szálasi Ferencig bezárólag a Szent Koronára tett esküt, és az 1939-ben megválasztott parlament maradt továbbra is a jogalkotó szerv. A magyar szuverenitás minden lényeges kelléke megmaradt. A németek letartóztattak néhány olyan politikust, akiket magának Horthynak már régen le kellett volna tartóztatnia, mert árulók voltak, de Szálasi közbenjárására október 15-e után őket mind szabadon engedték.

Nem 1944. március 19-én szűnt meg a magyar szuverenitás, hanem ténylegesen Magyarország szovjet megszállásával és a Moszkvában kijelölt bábkormány uralmával, jogilag pedig 1946. március 12-én, amikor Magyarország mindmáig utolsó törvényes államfőjét, Szálasi Ferenc Nemzetvezetőt és kormányának tagjait kivégezték. Azt követően egyetlen kormányfő és államfő nem tett esküt a Szent Koronára, és attól kezdve a magyar belpolitikát nem Budapestről irányítják. Csak a politikailag teljesen elvakult ember nem képes meglátni a különbséget az 1944. március 19-et követő 1 év és az azóta eltelt 65 éves időszak között!

Amit 1944. március 19-e előtt Kállayék – Horthy fedezésével – műveltek, árulás volt, a német ellenlépés pedig egy életéért és az európai kultúra fennmaradásáért legendás hősi harcot folytató ország önvédelme. A politikailag tájékozatlan, szűk látókörű emberek elítélhetik ezt a lépést, de erre is érvényesek Adolf Hitler szavai: „A történelem, az igazabb jog és az igazabb igazság istenasszonya mosolyogva fogja széttépni ezt az ítéletet", hogy felmentse a bolsevizmus elleni harcot folytató német népet!

Koós Kálmán:

IN MEMORIAM

Minden embernek a megjelenése teszi az első benyomást a vele érintkezőkre. Ha Hitlerben és Mussoliniben volt is valami természetes vagy mesterkélt diktátori póz, Szálasiban nyoma sem volt ennek. Derűs, gyakran mosolygós arccal üdvözölte az embereket és beszéd vagy társalgás közben is természetes maradt. Különös, mágikus vonzerő áradt belőle, amelynek hatása alól csak azok tudták kivonni magukat, akik már eleve ellenszenvet vagy éppen gyűlöletet tápláltak magukban iránta. Ezek a gyűlölködő ellenségek csak gyenge elméjű őrültnek nevezik ma is. A népbírósági tárgyaláson természetesen még csak fel sem merült ennek a lehetőségnek a kivizsgálása. Pszichológiailag valóban nem volt normális, csakhogy a tudomány meghatározása szerint a rendesen, a normálison felülálló is anormális, nemcsak az alatta álló. Szálasi Ferenc pedig a normálison túl óriási magasságban állott. Emlékezőtehetségét illetően csak az arcmemóriáját figyelhettem meg. 1943-ban történt. Egy alkalommal kisebb idegen társaságban jelent meg. Bemutatkozások után mindenki helyet foglalt és ekkor Szálasi az egyik jelenlévőhöz fordult: Én Önnel már találkoztam valahol... Kiderült, hogy 1938-ban, tehát öt évvel azelőtt egyetlen alkalommal már valóban találkoztak. Az alatt az öt esztendő alatt pedig sok minden történt Szálasi Ferenc életében. Ezer és ezer személlyel találkozott, száz és száz embert kellett közvetlenül megismernie, de ezt az egy alkalommal látott, egyébként egyáltalán nem feltűnő, vagy jellegzetes arcot öt esztendő múltán is felismerte.

Állandóan figyelt és figyelmét nem kerülte el semmi. Ami fölött mások elsiklottak volna, ő megakadt rajta, kérdéseket tett fel, alaposan ismerni akarta.

Tudása, ismerete rendkívül széleskörű és alapos volt. Ez a szellemi fölénye is hozzátartozott varázserejéhez. Filozófiában, politikai kérdésekben, történelemben, közjogban, magyarságismeretben egyaránt otthonosan mozgott és a szakemberekkel nem mint laikus, de mint szakember tudott vitatkozni. Mindennel kapcsolatban volt új meglátása, új ötlete, új terve. Ezért az egész országépítési munkának ő volt az igazi mozgatója és irányítója.

Egy alkalommal a párt sajtó-emberei előtt ismertette elképzeléseit a hungarista sajtó feladatairól, munkájáról. Nem mindenkit ismert személyesen a megjelentek közül, de az első percben észrevette, hogy az egyik jelenlevő nem párttag. – Hogyan került Ön ide? – támadt neki Szálasi. Az egyik sajtó-ember restelkedve vallotta be, hogy az illető szociáldemokrata újságíró és ő hozta el, mert az, mint szakember, kíváncsi volt Szálasi felfogására a sajtóügyekben. Szálasi meglehetősen indulatos lett, elküldte a szociáldemokrata újságírót. Nem hajlandó eltűrni – mondotta – hogy a terveit ellopják. Őt és mozgalmát mindenki gyalázza a túloldalról, de amit csak tudnak, mindent ellopnak a Hungarizmusból.

Az értelmiségi nagytanácsülésen tartott beszédében is kitért a Hungarizmusból való eltulajdonításokra. A következőket mondotta: **„Öt évvel ezelőtt azt mondották, hogy vándoroljunk ki Dél-Amerikába. Négy évvel ezelőtt azt mondották, hogy fantáziátlan fantaszták, magyartalan magyarok vagyunk. Három évvel ezelőtt azt mondották, hogy németbérencek, nemzetárulók vagyunk, hogy a németeket hívjuk be ebbe az országba. Két évvel ezelőtt azt mondották, hogy zöld ingbe bújtatott kommunisták vagyunk és „tébolyodott őrült áll az élükön". Egy évvel ezelőtt azt mondották, hogy németellenesek vagyunk és akadályozzuk ennek a rendszernek a tengelypolitikáját. Ma pedig mit mondanak? Azt mondják: hiszen mi is ugyanezt akarjuk..."** Ez az ugyanazt akarás nem csak azt jelentette, hogy a Hungarizmus ismert ideológiájából kölcsönöztek, hanem terveit, elgondolásait is igyekeztek megszerezni és megvalósítani.

Szálasi ellenségei közül aránylag még Horthy nyilatkozik róla némi tárgyilagossággal, szemben a mindig csak gyalázkodó Kállayval és Sulyokkal. Ezt írja: **„Bizonyos fokú értelmét, főként pedig akaraterejét nem lehetett kétségbe vonni."** Nem érdektelen megjegyezni, hogy Kállaynak Szálasi-gyalázását még olyan oldalról is elítélik, ahonnan nem várná az ember. Bolgár László, a párizsi rádió magyar adásának vezetője, egykori ellenállás-szervező írja Kállay emlékirataíról, hogy „Szálasiról a következő, komoly ember tollára nem méltó leírást olvashatunk..." (Lásd: AHOGY LEHET, 1955. jan.)

Annak szemléltetésére, hogy mi volt nem-párttagok, vagy nem-mozgalmisták véleménye Szálasiról, ha nem ellenszenvvel, vagy gyűlölettel, hanem tárgyilagos érdeklődéssel közeledtek feléje, lássuk a következőket: A háborús időszak derekán a budapesti ifjúsági, főképp egyetemi ifjúsági szervezetek vezetői megszédülve az ellentétes politikai vélemények harcától és a kormányzat felemás politikájától, elhatározták, hogy megpróbálnak tiszta képet

nyerni a magyar politikai életben, még pedig úgy, hogy egyenesen a politikai pártok, mozgalmak vezetőihez fordulnak tájékoztatás végett. Végigjárták az összes ismert politikai vezető személyt, a szélsőbaltól a szélsőjobbig. A kormány részéről maga Kállay Miklós miniszterelnök tájékoztatta őket a lillafüredi Palota Szállóban. (Kállay nem tette volna az ablakába azt a véleményt, amit ezek a fiatalemberek mondottak róla.) Utoljára maradt Szálasi Ferenc. A találkozó egy hűvösvölgyi lakásban folyt le. Este kilenc óra után kezdődött és másnap hajnali öt órakor ért véget. A legváltozatosabb kérdések vetődtek fel filozófiai-ideológiai síkon, bel- és külpolitikai téren, a Nyilaskeresztes Párt tengely-orientációját illetően. Szó került a népi vonalról, a népi írókról, magyarságtudományról. Szálasi szellemi munkateljesítménye, kitartása meglepő volt. Reggel ötkor még mindig ugyanazzal a frissességgel és energiával beszélt, érvelt, vagy cáfolt, mint a beszélgetés kezdetén – nyolc órával előbb. Távozása után a fiatalemberek megbeszélték egymás között a hallottakat és benyomásaikat. Fültanúja voltam, amikor egyöntetűen megállapították, hogy az összes politikus közül, akikkel találkoztak, kétségtelenül Szálasi **„a legnagyobb koponya"**.

Egyéniségének egyik fő jellemző vonása volt mélységes istenhite és keresztény vallásossága. Egy alkalommal, amikor felfogását a keresztény tanokkal kapcsolatban kifejtette, valaki megkérdezte tőle: Biztos-e abban, hogy Jézus tényleg Isten volt? Mire így válaszolt: **Jézus oly tökéletes lény volt, hogy akkor is Istenként kellene imádni, ha valójában nem lett volna az.**

Vannak, akik felteszik a kérdést: Ha Szálasi oly igaz keresztény és gyakorlatilag vallásos életet élő ember volt, hogyan lehetett olyan makacs antiszemita, hiszen az antiszemitizmus gyűlölet és a keresztény hit nem fér össze a gyűlölettel. Jézus a keresztfán is ellenségeiért imádkozott.

Szálasi antiszemitizmusa nem gyűlöletből fakadt. Tapasztalati tények alapján úgy ítélte meg, hogy a zsidóság többségének mentalitása, anyagiassága, túlságos és kiváltságos gazdasági ereje rendkívül kedvezőtlen a magyarságra nézve, ezért az együttélést meg kell szüntetni. Azok pedig, akik Jézust mindig az abszolút szelídségnek képzelik el, elfelejtik, hogy ez a szelíd Jézus korbáccsal verte ki a kalmárokat a templomból. (A párizsi Notre Dame templomban ma is bent, a templom hajójában folyik árusítás.) Elfelejtik, hogy mit mondott tanítványainak: **„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem volna, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem fegyvert. Mert jöttem, hogy ezt cselekedjem, hogy a fiú az ő atyjának ellensége legyen, a leányzó az ő anyjának és a menye az ő napának. És, hogy az emberek ellensége legyen az ő háza népe."** (Máté X.34-36) S végül elfelejtik azt, hogy Jézus nagy ellensége volt a farizeusoknak. A farizeus Jézus korában nem képmutatót jelentett. A farizeusok a legnagyobb vallásos pártot alkották, igen sok zsinagógát, iskolát tartottak fenn, de a törvények betűjéhez ragaszkodtak, nem a szelleméhez. Így váltak képmutatóvá s nevük a kereszténységben az Evangéliumok nyomán a képmutatást jelenti. Jézus állandóan támadta és nem egyszer súlyosan megsértette őket. Vajon mit érezhetett Jézus, amikor a farizeusokat mérges kígyók nemzetségeinek, gonosz és parázna nemzetségnek nevezte, vagy koporsóhoz hasonlította őket, amelyek kívül ugyan szépek, de belül holtak tetemeivel és minden undoksággal vannak tele, vagy amikor megátkozta őket: **„Hogy szálljon ti reátok minden igaz vér, mely kiontatott e földön..."** (Máté XXIII.35.)

Szálasi másik jellegzetessége az egyszerűség volt. 1940 őszén láttam először és 1944-ben utoljára. Ez alatt a négy év alatt mindig ugyanabban a már megkopott és kifényesedett sötét ruhájában láttam. A hatalomátvétel után, noha katonai rangját visszakapta, közönséges, rendfokozat nélküli honvéd ruhát öltött magára, hogy ezzel is kifejezze együttérzését, összetartozását a harcoló magyar katonával. Ez nem teátrális külsőség volt nála. Az 1942 december 5-én tartott paraszt széktartó nagytanácsi ülésen igen meleg és felemelő szavakkal emlékezett meg a honvédről, akit a rendszerben csak „büdös baká"-nak neveztek... **„Minden hadseregnek az eleje és veleje, csatadöntő királya, győzelmét, vagy vereségét magával hordozó tényezője: a lenézett büdös baka, aki borjújában nem a marsallbotot hordja, hanem a hadsereg győzelmét és vereségét is". „A magyar baka is a fegyvernemek királya, minden dicséretre érdemes, mert nem csak a külső ellenség ellen kell harcolnia, hanem olyan belső ellenséggel is, amely láthatatlanul és alattomosan támadja a legfontosabb területén, utánpótlásában, erkölcsi, szellemi és anyagi hadieszközeiben: a mögöttes országban, Hazánkban, Nemzetünkben..."** Mély, szívében gyökerező szociális érzéseiből eredt, hogy mindig az egyszerűbb embereket, a parasztot, a munkásembert érezte magához közel és a népbírósági tárgyaláson erélyesen tiltakozott azon állítás ellen, hogy pártja polgári párt lett volna. Amikor a börtönből kiszabadult és szabályszerűen felvételre jelentkezett az 1939-ben Hubay Kálmán által alapított Nyilaskeresztes Pártba, tanult mesterségének a takácsmesterséget diktálta be. A börtönben ugyanis kitanulta a szövést. Lelkileg összeforrott a nehéz munkában keservesen élő, de hinni és lelkesedni tudó egyszerű néppel, amelyet a túloldal csak csőcseléknek, szemétnek ▶

▶ nevezett. Személyi varázsát, tekintélyét nagyban növelte határozott magatartása és beszéde. Állításaiban, érveléseiben nem ingadozott. Tisztán látott mindig, ezért helyesen ítélt. Ez természetesen még nem jelenthetett csalatkozhatatlanságot. Határozott, biztos fellépése, beszéde bizonyára, legalább is részben, katonai nevelésének eredménye volt, de teljesen összhangban állott egyéniségével, nem látszott kívülről ráerőszakolt formaságnak.

Horthy szerint Szálasi önfejű, tehát makacs volt. Ezzel bizonyára arra célzott, hogy a maga akaratát mindig keresztülvitte és nem engedte, hogy terveit keresztezzék. A politikában nem taktikázott, egyenesen haladt kitűzött célja felé. Lépései, tettei helyessége utólag mindig beigazolódott. Ha valaki nem ért vele egyet és kilép a pártból, ám tegye, akkor is, ha képviselő. Valaki ellenkező véleményen van, s emiatt klikket szervez és ezzel nem akarva is a párt bomlását készítené elő, kizárja akkor is, ha az illető Hubay. Az ő akaratereje, dinamizmusa, makacs kitartása vitte előre és tartotta fenn a pártot. E nélkül az önfejűség nélkül a Hungarista Mozgalom is odajutott volna, mint gróf Festetics vagy Meskó pártja, avagy Salló János Nemzeti Frontja.

Fanatikus kitartásához, amit ugyancsak Horthy misztikus rajongásra való hajlamnak nevez, elhivatottságának tudata adta az erőt. Ő nemcsak pártot alapított és valamilyen politikai programot adott, hogy ezzel tábort gyűjtsön maga köré és szót kapjon a magyar belpolitikai életben. A többi magyar politikai vezér bizonyos célokat szintén kitűzött maga elé, olyanokat, mint a földreform vagy a munkásbiztosítás kiszélesítése vagy arányosabb jövedelemelosztás, a nagy üzemek államosítása. Ezek mind fontosak, de részletkérdések. Szálasi ideológiát alkotott, amely összhangzó szintézisbe kapcsolta egybe a magyar nemzet, a magyar nép, a magyar haza minden problémáját. Ő nem foltozgatni akart, hanem újat és nagyszerűt alkotni. Nem esett bele a Trianon utáni idők politikai kisebbrendűségi érzésébe, amely akkor sokak lelkén eluralkodott, hanem tudott merészen látni és tervezni, mert az elérendő nagy célokhoz látta az odavezető utat is. Hogyan tudta volna a maga hitét átsugározni másba, ha sajátmaga is bizonytalan lett volna benne? Valamennyi nagy tömegmozgalom – legyen az akár vallási, akár politikai – alapítójában ugyanezt a rendíthetetlen szilárdságot, mély meggyőződést találjuk. Ez teszi őket képessé minden áldozat, szenvedés vagy a halál erős lelkű elviselésére. A küldetés tudata, egy emberi közösség sorsáért vállalt felelősség, munka, áldozat emeli őket olyan magasra, ahonnan a maguk szenvedése, vagy mártíriuma is jelentéktelennek tűnik fel. A nagyszerű hivatásérzés teljes győzelmet arat az ÉN felett. **„Ha elbuknék e harcban** – mondotta egy beszédében Szálasi – **tapossatok rajtam keresztül és vigyétek győzelemre a zászlót".** Ő a vezér, de az ő személye is csak addig legyen fontos, amíg a harcot vezetni tudja. Fontos csak a győzelem. A nagy és szent cél elérése: a Magyar Haza nagysága, dicsősége és boldogsága. Ha elesett, már keresztül taposhatják, mert a nagy feladatot nem tudja többé szolgálni. A halott már nem harcol. **De az élőknek, a megmaradottaknak kötelességük a harc folytatása, mert ő eleshetett, de az Eszmének, amely belőle született, élnie és győznie kell.**

Erre a személy felett álló eszményi magasságra csak kivételesen nagy szellemek tudnak felemelkedni. Aki a mindig jelentkező, mindig követelőző ÉN-t le tudja győzni, az már nagy lélek és aki az eszményi magasságra önerejéből fel tud jutni, az már nagy szellem.

Az ÉN legyőzéséhez nagyfokú erkölcsi erő képesíti az embert. E tekintetben Szálasi messze magasan állott ellenfelei és ellenségei fölött, akik mértéktelen becsvággyal, tehát hiúsággal vádolták. Szó nélkül tűrte éveken át a szüntelen gyalázkodást, mocskolódást, gúnyt, amivel a túloldalról elárasztották. De nemcsak ő maga nem reagált rá, de még a párt-sajtónak is megtiltotta a válaszadást. Hiú és becsvágyó ember el tudja-e tűrni zokszó nélkül a sok sérelmet és sértegetést? Lehetetlen. Míg ellenségei elmondták őt árulónak, őrültnek, fantasztának, addig az ő szájából személyeskedés soha el nem hangzott. Ha támadott, gúnyolt, ez a támadás és gúny mindig az egészet érte, a rendszert, a feudalizmust, a plutokráciát, vagy egyesek politikáját, de senkinek személy szerint a becsületét vagy egyéniségét. Ez megint olyan jellemvonása volt, ami tiszteletet parancsolt iránta.

Talán amióta világ a világ, a forradalmi úton hatalomra jutott politikus, vezér első cselekedete a bosszúállás Demokratáink mindenesetre ezt művelték. Szálasi ellenben a megbocsátás fehér lapját nyújtotta mindenkinek október 15-e után. Ha volt, aki azt visszautasította, vagy újabb ellenségeskedéssel, árulással írta tele, annak magára kellett vetnie s ezért sem Szálasi Ferenc, sem mozgalma nem vonható felelősségre. Sulyok Dezső azt írta 1954-ben kiadott könyvében, hogy ha ő nem bújt volna el, a nyilasok kivégezték volna. Ezt csak azért mondja, hogy a külföld előtt a maga fontosságát emelje. Sokkal fontosabb személyeknek (pl. Imrédynek) nem akadt bántódásuk, ha a Nemzet utolsó élethalálharcát nem árulták el vagy nem szabotálták. Szálasi az ő személyét ért bántódások miatt senkin nem állt bosszút. Az úgynevezett Számonkérő Széknek egészen más feladata volt.

A túloldal Szálasit mindig intuitív módon értékelte és tett róla megállapításokat. Az intuitív emberismeret eredményei azonban soha sem bizonyíthatók, ezért van az, hogy a baloldal a maga vádjait sohasem bizonyította, hanem csak hangoztatta. Az intuitív megismerés nem szükségképp jut helytelen megállapításokra, de, hogy az igazságot eltalálja, ahhoz legelőször is tiszta, sőt tudományos objektivitás, semleges érzelmű lelkület szükséges. Erről pedig szó sem volt. Szálasi tervei és működése merőben keresztezték a rendszer és a haszonélvezők érdekeit. Tehát rögtön feltámadt ellene az ellenszenv, sőt a gyűlölet. Ellenséget láttak benne s hogy a nép előtt is ellenséggé tegyék, hamis, rossz képet kellett róla alkotni. Rossznak akarták tudni ők maguk is. A szándék pedig nagyban befolyásolja az ítéletet. A szándék logikai formája az előítélet, tehát Szálasit is előítélettel vizsgálták. Csak azt látták meg belőle, ami az ő szándékaiknak, az ő előítéleteiknek megfelelt. Minden más fölött elsiklottak. Ahhoz, hogy az ellenségemet tárgyilagosan, előítélet nélkül tekintsem és ismerjem meg, magas erkölcsi érzékkel kell rendelkeznem. Nos, ez a túloldalon, egy-két személytől eltekintve, hiányzott. Kállay két órán át beszélt Szálasival. A legrosszabb véleményt alkotta róla, mint írja a volt miniszterelnök. Tévedés! Ezt a rossz véleményt ő már régen megalkotta magában és ezzel az előítélettel, szándékkal fogadta Szálasit. Őrült, zavaros ember, nem lehet megérteni és a Nemzet ellensége – ez volt az előítélet. Ha Szálasi mondott száz mondatot és abban a százban volt egy, amit esetleg nem lehetett azonnal tisztán megérteni (mindenkivel előfordul), akkor az előítélet felfigyelt: íme, igazam van, ez az ember érthetetlen. A kilencvenkilenc mondat nem fontos, csak az az egy, amit nem értett meg. S azt az embert, aki számba sem vette Bárdossynak azóta a történelem által igazolt érveit, sem saját pártjának nyomós érvekkel alátámasztott és szintén beigazolódott állításait, Szálasi Ferenc beszéde sem érdekelhette. A túloldal Szálasiról tett intuitív megállapításainak valótlanságait legjobban bizonyítják ezeknek az ítéleteknek ellentmondásai. **„Bizonyos fokú értelmet nem lehet tőle megtagadni"**, mondja Horthy. **„Őrült, gyengeelméjű őrült"**, mondja Kállay és Sulyok. **„Igen nagy akaraterővel rendelkezett",** mondja ismét Horthy. **„Hitvány báb volt mindig"**, gyalázkodik Kállay – azaz akaratnélküli, aki mindig mások akarata szerint cselekedett.

Ez az egész **„őrült, fantaszta, zavaros gondolkodás"** címke abból indult ki, hogy Szálasi több, szokatlan, bizarr szófűzést, kifejezést használt. A pszichológia tudománya szerint a bizarr gondolatkapcsolásokat, viszonyító ötleteket egyaránt használják a szubnormális, tehát a betegagyú és a szupernormális, vagyis az átlagfeletti, a zseniális emberek. Míg azonban a szubnormális egyénnél ezeknek a különös képeknek használata, látszólag össze nem illő fogalmaknak egybefogása mindig helytelen módon nyer alkalmazást, azok nem illeszkednek bele az egész mondanivalóba (az ilyen ember lényegesnek tartja őket, jóllehet azok teljesen lényegtelenek és semmivel nem tartanak logikai kapcsolatot), addig a szupernormális embernél e fogalmak vagy rész-megállapítások egyetlen pillanatra sem esnek ki a gondolatmenetből, és logikai összefüggés kapcsolja őket a beszéd többi részéhez. A szupernormális ember nem becsüli túl a részleteket.

A mi hitünk és meggyőződésünk szerint Szálasi Ferenc mind értelmi tehetségben, mind jellemben, erkölcsi erőben a XX. századi magyar élet egyik legnagyobb alakja volt. Politikus kortársai között minden esetre egy sem akadt hozzá fogható, és azok emlékét már régen por fogja lepni, amikor Szálasi alakja, megszabadulva a gyűlölet és az irigység rádobált sarától, a magyar Pantheonban fog világítani az utókor nemzedékei előtt.

(Hungarista *Tájékoztató,* 1971. március)

Tudós-Takács János:

HITHŰSÉG ÉS „HOLOCAUST-TAGADÁS"

(A Lefebvre- és a Williamson-ügy)

Ez év január 21-én XVI. Benedek pápa kihirdette, hogy az 1988. június 30-án Marcel Lefebvre érsek által felszentelt 4 püspök nincs kiközösítve a katolikus Egyházból. Ugyanezen a napon sugározta a Svéd Televízió a még előző év decemberében a Lefebvre érsek által felszentelt 4 püspök egyikével, Richard Williamson püspökkel készült interjút, amelyben a püspök kijelentette, nem látja bizonyítottnak, hogy Adolf Hitler parancsára az európai zsidók közül 6 milliót gázkamrákban meggyilkoltak. Szerinte a koncentrációs táborokban összesen 300 000 zsidó halt meg természetes halállal.

A két eseményt – a pápai nyilatkozatot és a Williamson püspökkel készített interjút – a balliberális média világszerte összemosta, holott e kettőnek semmi köze egymáshoz. A tisztánlátás végett látni kell a pápai nyilatkozat előzményeit és teológiai hátterét.

A „Lefebvre-ügy" hátterében elsősorban az a tény áll, hogy az érsek nem írt alá két dokumentumot a II. Vatikáni Zsinat szövegei közül: a vallásszabadságról szóló „Dignitatis humanae" kezdetű nyilatkozatot és az ökumenizmusról szóló, „Unitatis reintegratio" kezdetű dekrétumot, azok szövegének kétértelműsége miatt.

A vallásszabadságról szóló nyilatkozat szerint az emberi személy méltósága megköveteli, hogy senki se legyen köteles vallási kérdésekben a saját lelkiismerete ellen cselekedni. – Annyi világosan következik ebből a szövegből, hogy fizikai és pszichikai kényszerrel senkit sem szabad kötelezni még az igaz hit elfogadására sem. Ez nyilvánvaló igazság, hiszen a hit aktusában az ember értelmének és akaratának teljes szabadságban kell hódolnia a kinyilatkoztató Isten tekintélye előtt. De nem mondja ki világosan a szöveg, hogy az ember *erkölcsileg köteles* szilárdan hinni, vagyis igaznak tartani mindazt, amiről felismeri, hogy Isten által kinyilatkoztatott igazság. Nincs az ember kénye-kedvére bízva, hogy milyen vallást kövessen, hanem azt a vallást *tartozik* követni, amelynek vallási rendszerét a saját lelkiismerete szerint Isten kinyilatkoztatta. Az sincs benne a zsinati szövegben, hogy a lelkiismeretet sem szabad teljesen szubjektív értelemben felfogni: az ember köteles a saját lelkiismeretét is nevelni, vagyis mindenkinek objektív forrásokból kell tájékozódnia arról, hogy melyik az Isten által kinyilatkoztatott vallás.

Az ökumenizmusról szóló dekrétum szerint az igazságoknak hierarchiájuk van: a különböző hitigazságok különböző mértékben függnek össze a hit alapjaival. A más vallású emberekkel folytatott párbeszéd során a keresztény hit alapjaival közvetlenül összefüggő igazságokra kell helyezni a hangsúlyt. – Ez a zsinati szöveg is kétértelmű. Igaz ugyan, hogy ha a hit alapjának azt tekintjük, hogy egy Isten van, amely három személyben (Atyában, Fiúban, Szentlélekben) áll fenn, közelebb áll ehhez – például – Jézus Krisztus megtestesülése, megváltói kereszthalála és feltámadása, mint – mondjuk – az a kérdés, hogy hány szentség van. De abból a szempontból nincs különbség a hitigazságok között, hogy mindegyikben egyformán hinni kell, mert *mint igazság*, minden igazság egyenlő értékű, értelmetlen lenne „igazabb" és „kevésbé igaz" igazságról beszélni. Azt sem mondhatjuk, hogy vannak „lényegesebb" és „kevésbé lényeges" igazságok a hittel kapcsolatban, mert amit Isten kinyilatkoztatásra méltónak ítélt, nincs jogunk „lényegtelennek", vagy „kevésbé lényegesnek" nyilvánítani.

Amikor tehát Lefebvre érsek a fenti két zsinati dokumentumot azok kétértelműsége miatt nem fogadta el, magatartását nem a katolikus Egyház elleni támadás, hanem az egyházi hagyományhoz való hűség motiválta. Tudatosan szembeszállt az Egyházba trójai falóként belopakodott modernista–liberális–progresszista teológusokkal. Hozzá kell tenni, hogy a Hittani Kongregáció által 2000. augusztus 6-án kiadott „Dominus Jesus" nyilatkozat lényegében nem egyéb, mint a vallásszabadságról szóló zsinati nyilatkozat téves, modernista–progresszista értelmezésének elutasítása.

Mindehhez hozzá kell tennünk, hogy aki a II. Vatikáni Zsinat valamelyik dokumentumát nem fogadja el, nem vét a katolikus hit ellen, mert *a II. Vatikáni Zsinat egyetlen kijelentése sem dogma* (a zsinat önmagát nem dogmatikus, hanem pasztorális zsinatként határozta meg).

Lefebvre érsek 1970-ben a svájci Fribourgban megalapította az igaz hit őrzésére a Szent X. Piusz Társaságot, amelynek Econe-i papnevelő intézetében hithű papokat neveltek. S mivel nem akarta halála után a művét olyan püspökökre hagyni, akik azt az eredeti irányától eltérítik, a Pápától ismételten engedélyt kért arra, hogy munkájának folytatására olyan püspököket szentelhessen, akik a zsinat két említett dokumentumát hozzá hasonlóan nem fogadják el. A Pápa (II. János Pál) azonban ismételten elutasította az érsek kérését. Az érsek viszont világosan látta, hogy halála után is kell további papokat szentelni, akik folytatják a harcot a neo-modernista eretnekség ellen. Ebben a szükséghelyzetben úgy döntött, hogy felszentel 4 püspököt, akiknek kizárólag az lesz a feladatuk, hogy papokat szenteljenek, de ők a Pápához való hűségük és a vele való egység kinyilvánítása érdekében nem tartanak igényt kormányzói hatalomra a híveknek egy meghatározott csoportja fölött, nem akarnak „megyéspüspökök" lenni. Lefebvre tehát egyáltalán nem akart egyházszakadást.

Ilyen körülmények között került sor a már említett 4 püspök felszentelésére. A problémát az 1382. kánon okozta, amely szerint ki van közösítve az Egyházból, aki pápai engedély nélkül püspököt szentel, és ugyanez a büntetés sújtja az ilyen módon felszentelt püspököket is. Ezt a jogszabályt korábban azzal a szándékkal hozta az Egyház, hogy a fenyegető kínai egyházszakadást megakadályozzák, mivel a kínai kommunisták létre akartak hozni egy általuk manipulálható szakadár kínai „egyházat", és ennek érdekében rá akartak venni egyes kínai püspököket, hogy pápai engedély nélkül általuk kiválasztott személyeket püspökké szenteljenek. Amikor ezt a jogszabályt megalkották, a jogalkotó nem láthatta előre azt a szükséghelyzetet, amely Lefebvre érsek számára 1988-ban előállt.

Az érsek teljes meggyőződéssel úgy gondolta, hogy az adott körülmények között a 4 püspök felszentelésével nem követ el bűnt, ezért az 1382. kánon által kilátásba helyezett kiközösítésbe nem esik bele, az 1321. kánon 1.§-a értelmében, amely magyar fordításban így hangzik:

„Csakis az van megbüntetve, akinek egy törvény vagy parancs súlyos megszegése csalárdság vagy bűn miatt súlyos mértékben betudható."

Mivel joggal feltételezhető, hogy Lefebvre a négyes püspökszenteléssel nem követett el szubjektív szempontból bűnt, belső, lelkiismereti fórumon (in foro interno) nem esett kiközösítés alá. Ugyanez vonatkozik az általa szenteltekre is.

XVI. Benedek pápa 2009. január 21-én azt adta a világ tudtára, hogy az Egyház nem tekinti kiközösítettnek immár, külső fórumon (in foro externo) sem a Lefebvre érsek által felszentelt négy püspököt.

Mindettől teljesen független e négy püspök egyikének, Richard Williamson érseknek a „holocaust"-ügyben tett nyilatkozata. A balliberális média azt sürgeti, hogy a Pápa követelje meg a nyilatkozat visszavonását. Elfeledkeznek arról, hogy ehhez a Pápának, mint Pápának nincs joga. A Pápa, mint Krisztus Helytartója a legfőbb tanítói hatalommal rendelkezik, de akkor és csak akkor tanít tévedhetetlenül, ha az egész Egyház számára, mint legfőbb pásztor, hit és erkölcs dolgában és végérvényesen nyilatkozik. Nyilvánvaló, hogy egy olyan történelmi kérdésben, amilyen a „holocaust"-kérdés, a Pápa éppen úgy nem tévedhetetlen, mint ahogyan politikai kérdésekben sem az. – A Pápa ezenkívül a legfőbb kormányzói hatalommal is rendelkezik: joga van püspököket kinevezni, és a kánonjogban, liturgiában teljes körű jogalkotói és jogalkalmazói hatalma van. De mindez nem foglalja magában egy történelmi kérdés igazságáról szóló döntés hatalmát. A Pápa legfeljebb javasolhatja egy püspöknek, hogy milyen történelmi (vagy politikai) nyilatkozatot tegyen (vagy ne tegyen), de Williamson teljes joggal jelentette ki: bizonyítékokat kér, azokat mérlegelni fogja, s annak alapján nyilatkozik ismét.

A Williamson-nyilatkozat körül keletkezett hisztéria az igazi érvek hiányáról tanúskodik. A biztos igazságnak nincs szüksége büntető bíróra, börtönökre, hanem csakis érvekre. Ne feledjük: az igazság nem függ attól, hogy hányan vallják. Az igazság igazság marad akkor is, ha csak egyetlen ember szeme látja, sőt, akkor is igazság marad, ha egyedül Isten szeme látja!

INTERJÚ WILLIAMSON PÜSPÖKKEL

NEKÜNK VAN IGAZUNK

SPIEGEL: A Vatikán azt követeli, hogy vonja vissza a holocaustot tagadó állítását és azzal fenyegetőzik, hogy nem engedi többé püspökként szolgálni. Hogyan fog erre reagálni?

WILLIAMSON: Egész életemben mindig az igazságot kerestem. Ezért tértem át a katolikus vallásra és lettem pap. Most is csak azt tudom magyarázni, amiről meg vagyok győződve. Mivel elismerem, hogy sok tisztességes és okos ember van, akik másképpen gondolkodnak, a történelmi bizonyítékokat még egyszer meg kell vizsgálnom. De a svéd televíziónak adott interjúmban is elmondtam: Történelmi bizonyítékokról van szó, nem érzelmekről. Ha találok ilyen bizonyítékokat, akkor majd korrigálom álláspontomat. De ez időbe fog telni.

SPIEGEL: Hogyan tagadhatja a holocaustot egy művelt katolikus?

WILLIAMSON: A témával a nyolcvanas években foglalkoztam. Akkoriban több iratot elolvastam. Az interjú során a Leuchter-jelentésből idéztem, ez a jelentés nyilvánvaló volt számomra. Most viszont azt mondják nekem, hogy ezt tudományosan már megcáfolták. Most ezzel fogok foglalkozni.

SPIEGEL: Dehát személyesen el is utazhatna Auschwitzba.

WILLIAMSON: Nem, Auschwitzba nem fogok elmenni. Megrendeltem Jean-Claude Pressac könyvét, amelynek címe angolul „Auschwitz. Technique and operation of the gas chambers." (magyarul: „Auschwitz. A gázkamrák technikája és működése." – a fordító). Már úton is van hozzám, el fogom olvasni és tanulmányozom majd.

SPIEGEL: A rend ultimátumot adott Önnek, ami február végén jár le. Akár egy szakítás lehetőségével is számol?

WILLIAMSON: Az Ótestamentumban Jónás próféta azt mondja a tengerészeknek, amikor a hajó miatta nagy bajba kerül: „Fogjatok meg és vessetek a tengerbe, hogy a tenger megnyugodjon és megkíméljen titeket. Mert tudom, hogy ez a hatalmas vihar az én bűneim miatt támadt felettetek." A rendnek vallási küldetése van, ami miattam kárt szenved. Most a történelmi bizonyítékokat vizsgálom meg. Ha ezek nem győznek meg, akkor minden tőlem telhetőt megteszek, hogy az egyház és a papi rend becsülete ne szenvedjen további csorbát.

SPIEGEL: Mit jelent Ön számára a kiközösítés XVI. Benedek pápa általi feloldása?

WILLIAMSON: Mi mindig is csak katolikusok szeretnénk lenni, semmi többről nincsen szó. Hiszen nem dolgoztunk ki saját tanokat, hanem csak azt őrizzük, amit az egyház mindig is tanított és gyakorolt. Amikor pedig a hatvanas és a hetvenes években annak a zsinatnak a nevében mindent megváltoztattak, az egyszerűen botrány volt. Így kiszorítottak minket az egyház szélére. Most pedig, amikor is ezeknek a változásoknak a bukása a kiüresedett

egyházon és az idejétmúlt kléruson világossá válik, akkor megint mi kerülünk a középpontba. Nálunk konzervatívoknál ez már csak így van: nekünk van igazunk, csak várnunk kell.

SPIEGEL: A Vatikánban azt állították, hogy nem ismerik Önt. Igaz ez?

WILLIAMSON: A kapcsolattartás többnyire Fellay püspökön és a főtanácson keresztül zajlik, aminek én nem vagyok tagja. De a négy püspök közül hárman 2000-ben Castrillón Hoyos bíborosnál részt vettünk egy magánjellegű étkezésen. Ez inkább egyfajta ismerkedés volt, bár nyílván beszélgettünk teológiai kérdésekről is és elmélkedtünk egy keveset. A bíboros nagyon barátságos volt.

SPIEGEL: A Katolikus Egyház nagy eredményeihez sorolható a Második Vatikáni Zsinat. Miért nem ismeri ezt el teljes egészében?

WILLIAMSON: Teljesen tisztázatlan, mit is kellene ebben az esetben elismernünk. Egy fontos dokumentum neve „Gaudium et spes", azaz Öröm és remény. Ebben a tömegturizmus népeket összekötő hatásairól áradoznak. Egy konzervatív közösségtől azonban aligha lehet elvárni, hogy féktelen mulatozókat jónak találjon. Aztán a félelmekről és ínségekről esik szó. Itt egy olyan atomháborúról szólnak, amely a szuperhatalmak között zajlik. Amint látja, ezek közül már sok dolog idejétmúlt. Ezek a zsinati szövegek újra és újra kétértelműek. Mivel senki sem tudta, hogy ez tulajdonképpen mit is akar jelenteni, a zsinat után hamarosan mindenki úgy cselekedett, ahogyan jónak látta. Ez pedig egy olyan teológiai káoszhoz vezet, ami ma van. Mit kellene elismernünk, a kétértelműséget, vagy a káoszt?

SPIEGEL: Tudatában van annak, hogy Ön az egyházat szélsőséges nézeteivel megosztja?

WILLIAMSON: Csak a dogmák, tehát a tévedhetetlen tanok megsértése rombolja a hitet. A Második Vatikáni Zsinat maga nyilvánította ki, hogy nem hirdet ki új dogmákat. Manapság a liberális püspökök úgy tesznek, mintha ez egyfajta mindent átfogó szuperdogma lenne és ezzel indokolják a mindent viszonylagossá tétel diktatúráját. Ez viszont ellentmond a zsinat szövegeinek.

SPIEGEL: Az Ön viszonya a zsidósághoz folyamatosan antiszemita.

WILLIAMSON: Szent Pál ezt így fogalmazza meg: A zsidókat az apákért szeretik, az ellenségeinket viszont az Evangéliumért.

SPIEGEL: Az Ön antiszemitizmusa esetében Ön tényleg komolyan a katolikus hagyományra és a Bibliára kíván hivatkozni?

WILLIAMSON: Antiszemitizmuson ma már nagyon sok dolgot értenek. Például azt is, ha az ember a Gáza-övezetben gyakorolt izraeli bánásmódot bírálja. Az egyház antiszemitizmuson mindig azt értette, hogy a zsidókat azért utasítják el, mert zsidó gyökereik vannak. Ez egy egyházilag elítélt dolog. Ez egyébként egy olyan vallásban, amelynek alapítói és korai történetének minden fontos személyisége zsidó volt, magától értetődő. Ami azonban a korai kereszténység idején élt sok zsidó kereszténnyel kapcsolatban is világos: a megváltáshoz minden embernek Krisztusra van szüksége, minden embernek, a zsidóknak is.

SPIEGEL: A pápa hamarosan Izraelbe utazik és meglátogatja a holocaust emlékhelyet. Ön ezt is elutasítja?

WILLIAMSON: Keresztények számára nagy öröm a Szent Földre elzarándokolni. A Szentatyának csak jókat tudok kívánni ehhez. A Jad Vasemnél engem az zavar, hogy ott XII. Pius pápát támadják, bár az ún. náci korszakban senki sem mentett meg annyi zsidót, mint ő. Például keresztelési igazolásokat állíttatott ki üldözött zsidók részére, hogy megmentse őket a letartóztatástól. Ezeket a tényeket viszont az ellenkezőjükre forgatják ki. Egyébként bízom benne, hogy a pápa nem feledkezik meg azokról a nőkről és gyermekekről, akik a Gáza-övezetben sebesültek meg és közbenjár a betlehemi keresztény lakosságért, ami időközben teljesen elszigetelődött.

SPIEGEL: A nyilatkozatai a zsidók körében szerte a világon nagy sértődést és felháborodást váltottak ki. Miért nem kér elnézést?

WILLIAMSON: Amennyiben arra a felismerésre jutok, hogy tévedtem, meg fogom ezt tenni. Minden embert arra szeretnék kérni, hogy higgye el nekem, nem szándékosan mondtam valamilyen nem igaz dolgot. A kutatásaim alapján a nyolcvanas években meg voltam győződve nyilatkozataim helyessége felől. Most mindent újra meg kell vizsgálnom és a bizonyítékokat újra meg kell néznem.

SPIEGEL: Legalább a mindenkire kiterjedő, általános érvényű emberi jogokat elismeri?

WILLIAMSON: Amikor Franciaországban kihirdették az emberi jogokat, Franciaország szerte százezreket mészároltak le. Ahol az emberi jogokat feltétlenül érvényesítendő rendszerként értelmezik, olyanoknak, amelyeket az államnak kell érvényesítenie, ott ez újra és újra keresztényellenes politikához vezet. Ha arról van szó, hogy az egyes ember a lelkiismeretének a szabadságát a demokratikus állam ellenében megtartsa, ott az emberi jogok fontos funkciót töltenek be. Az egyes embernek szüksége van ezekre a jogokra egy olyan állammal szemben, amely Leviathanként generálja magát (értsd: megtestesült gonoszként viselkedik – a fordító). Az állam keresztény értelmezése viszont más, így a keresztény emberi jogi elméletek több mindent hangsúlyoznak, így pl. azt is, hogy a szabadság nem öncél. Nem valaminek a szabadságáról van szó, hanem a valamiért való szabadságról. A jóért való szabadságról.

SPIEGEL: A nyilatkozatai és a kiközösítésének visszavonása világszerte tiltakozásokat szültek. Meg tudja ezt érteni?

WILLIAMSON: Egyetlen, a svéd televízióban bemutatott interjú már hetek óta az egyik fő téma Németországban. Nos igen, valóban csodálkozom rajta. Vajon minden törvénysértés esetén ilyenek a reakciók Németországban? Aligha. Nem, én itt csak egy olyan eszköz vagyok, amellyel a papi rend és a pápa ellen áskálódni lehet. A német baloldali katolicizmus Ratzingernek nyilvánvalóan még nem bocsátotta meg, hogy pápa lett.

Forrás: *National Jornual*
Ford.: krisz, Kitartas.hu

MAGYAR TESTVÉR!
NE MAJMOLD AZ ANGOL NYELVET!
NE UTÁNOZD A ZSIDÓKAT!
NEKED IS VAN SAJÁT
ANYANYELVED,
BESZÉLJ MAGYARUL!

NYÍLT LEVÉL A TANÁCSTALAN KATOLIKUSOKHOZ

(Szemelvények Marcel Lefebvre érsek könyvéből)

Ki tagadhatná, hogy a XX. század végén élő katolikusok zavarban vannak? A végbemenő események puszta megfigyelése meggyőz arról, hogy a jelenség viszonylag új dolog és összefügg az Egyház történelmének utolsó húsz évével. Nem is oly régen még az út ki volt jelölve – jártak rajta vagy sem. Az embereknek vagy volt hitük, vagy elvesztették, vagy sohasem hittek. De aki hitt, aki a keresztség által belépett a szent Egyházba, aki megújította a keresztségi fogadalmát 11 éves kora felé, aki megkapta a Szentlelket a bérmálása napján, tudta, hogy mit kell hinnie, és mit kell tennie.

Ma sokan nem tudják már ezt. A templomokban az ember annyi elképesztő kijelentést hall, a régóta tanítottakkal ellentétben annyi nyilatkozatot olvas, hogy a kétség behatol a lelkekbe.

*

Ugyanez található Őszentsége, II. János pápa 1981. február 6-i beszédében: „A mai keresztények nagy része elhagyottnak, zavartnak, tanácstalannak, sőt becsapottnak érzi magát." A Szentatya a következőképpen foglalta össze ennek okait:

„A régóta tanított kinyilatkoztatott igazságokkal ellentmondó eszmék áradnak felénk mindenünnen. A dogmatika és a morális területén valóságos eretnekségek terjedtek el, kétségeket, zavart, lázadást támasztva. Még a liturgián is erőszakot tettek. Az érzelmi és erkölcsi 'relativizmusba' merült keresztényeket az erkölcsi biztos talajt nélkülöző illuminizmus a határozott dogmák és objektív erkölcs nélküli szociológiai kereszténységgel kísértette meg."

Ez a zavar nyilvánul meg minduntalan a beszélgetésekben, írásokban, újságokban, a rádióban, a televízióban és a katolikusok magatartásában, és ez utóbbi a statisztikák tanúsága szerint a vallásgyakorlatok jelentős csökkenésében, a szentmise és a szentségek iránti elhidegülésben és az erkölcsök általános lazulásában jut kifejezésre.

Következésképp felmerül a kérdés: mi okozta ezt a helyzetet? Minden okozatnak megvan az oka. Talán az emberek hite lett kisebb a lelki nagylelkűség eltűnése, az élvezetvágy és az élet örömeihez való vonzódás miatt, vagy a különféle szórakozások következtében, amiket a modern világ kínál? Nos, nem ezek az igazi okok, hiszen ilyenek mindig is voltak ilyen vagy olyan formában. A gyakorlati vallásosság ily gyors eltűnése inkább abból az új szellemiségből ered, amely behatolt az Egyházba és az egyházi életben mindent gyanúba fogott a tanítással és az élet elveivel kapcsolatban.

*

A hit a bizonyosságon alapul. Ha ezt megingatják, elhintik a tanácstalanság magvát.

*

Az igazság nem változhat, hacsak sohasem volt igazság. Semmiféle újdonság, semmiféle teológiai vagy természettudományos felfedezés – még ha létezhetne is teológiai felfedezés – sohasem eredményezhetné, hogy a katolikus vallás ne legyen továbbra is az üdvösség egyedüli útja.

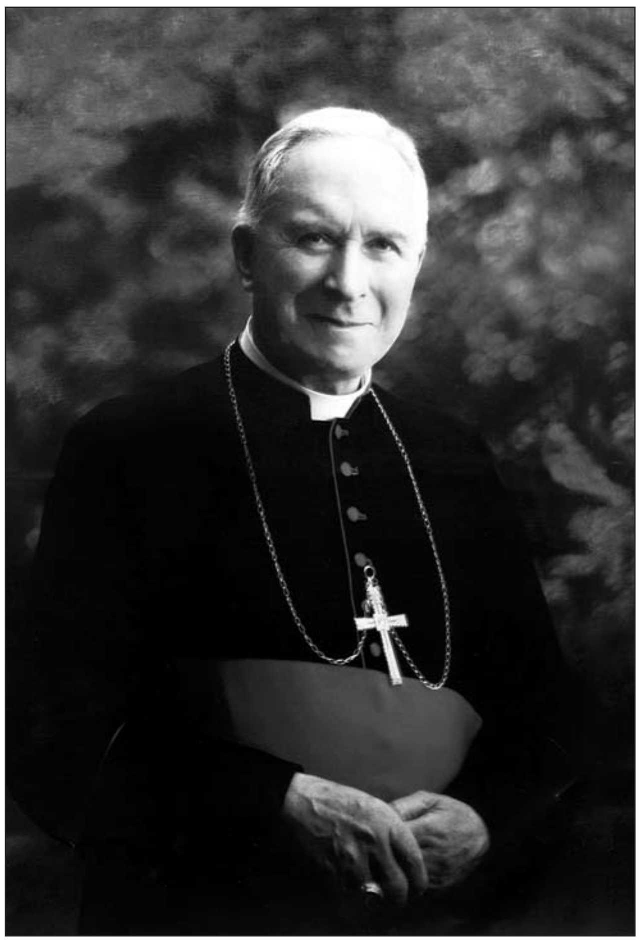
De íme, a pápa maga is részt vesz e téves vallások szertartásain, imádkozik és beszédet mond az eretnek szekták templomaiban. A televízió az egész világra elviszi ezeknek a meghökkentő kapcsolatfelvételeknek a képsorait. A hívők ezt már nem értik.

*

Az évek folyamán megmásítva látják önmagukat, valamint a vallásgyakorlatok tartalmát és formáját, amiket a felnőtt életük első részében ismertek meg. A templomokban az oltárokat lerombolták vagy eredeti rendeltetésüktől eltérően használják, és helyüket egy gyakran elmozdítható, illetve eltüntethető asztal foglalta el. A tabernákulum nem foglalja el már a díszhelyet, többnyire falba, oszlopba rejtik, és ha a centrumban marad, a pap mise közben hátat fordít neki. Miséző és hívek szembefordulnak egymással, párbeszédet folytatnak. Bárki megérintheti a szent edényeket, gyakran kosár, tál, kerámia kancsó helyettesíti azokat. Laikusok – köztük nők – áldoztatnak, kézbe adva a Szentséget. Krisztus Testét tiszteletlenül kezelik, ami azt sugallja, hogy kételkednek az átlényegülés valóságában.

*

A katolikusok megdöbbentek az egyházi öltözék hirtelen eltűnése miatt is, mintha a papok és a szerzetesek szégyellenék annak mutatni magukat, amik.

A szülők, akik hitoktatásra küldik gyermekeiket, azt tapasztalják, hogy már nem a hit igazságaira tanítják őket, még a legelemibb igazságokra sem, mint a Szentháromságra, a megtestesülés titkára, a megváltásra, az áteredő bűnre és a Szeplőtelen Fogantatásra. Amiből mélységes zűrzavar keletkezik: mindez már nem igaz, elévült, „túlhaladott" lett? A keresztény erényeket már meg sem említik; melyik hittankönyvben beszélnek például az alázatosságról, tisztaságról, önmegtagadásról? A hit ingatag fogalommá vált, a szeretet egyfajta egyetemes szolidaritássá, és a remény mindenekelőtt egy jobb világba vetett bizalommá.

*

De a katolikusok, akikre ugyanezen elv alapján a szellemi és természetfeletti rendben is rá akarják kényszeríteni az újdonságokat, jól megértették, hogy ez lehetetlen. Nem változik a szentmiseáldozat, nem változnak a Jézus Krisztus által alapított szentségek, nem változik meg az egyszer s mindenkorra kinyilatkoztatott igazság, és egy dogma nem helyettesíthető egy másikkal.

*

El kell oszlatnom egy félreértést, amelyre nem akarok már visszatérni: én nem vagyok egy mozgalom főnöke, még kevésbé egy rész-egyházé. Nem vagyok a „tradícionalisták vezére", ahogy ezt rólam szüntelenül írják. Még az is előfordul, hogy egyeseket „lefébvreistáknak" neveznek, mintha egy pártról vagy iskoláról lenne szó. Ez nyelvi visszaélés.

Nincs egyéni tanításom a vallási kérdésekről. Egész életemben ahhoz tartottam magamat, amire a római francia szeminárium padjaiban tanítottak: a katolikus tanításhoz, annak a hagyománynak a szellemében, amelyet a tanítóhivatal századokról századokra továbbadott az utolsó apostol halála óta, amely a kinyilatkoztatás végét jelentette.

*

Ki biztatja még a katolikusokat, hogy közösen mondják a reggeli és esti imákat a családban, és elmondják az étkezés előtti és utáni imádságokat? Azt tapasztaltam, hogy sok katolikus iskolában nem akarják már elmondani az órák előtti és utáni imákat, azt hozván fel ürügyül, hogy vannak ott nem-hívő vagy másvallású tanulók is, nem szabad megsérteni az ő vallási tudatukat, és nem szabad triumfalista érzelmeket fitogtatni. Ezekben az iskolákban szívesen fogadnak be nagy többségben nem-katolikus, sőt nem-keresztény tanulókat, és semmit sem tesznek azért, hogy Istenhez vezessék őket, azzal az ürüggyel, hogy tisztelni kell a felebarátaik nézeteit.

*

Durván sértik a katolikusokat, amikor közönséges környezetben imádkoztatják őket. A „sok célt szolgáló termek" nem különböznek más nyilvános helyektől, sőt még néha azok színvonalát sem érik el. Van úgy, hogy otthagynak egy csodálatos gótikus vagy román templomot, hogy melléje egy csupasz és szomorú hangárt emeljenek, vagy „házi eucharistiákat" rendezzenek éttermekben, a szakácsművészet megtapasztalása végett. Beszélnek arról is, hogy olykor a halott lakásán a család és a barátok jelenlétében mutatják be a szentmisét, és a szertartás után a kelyhet elviszik és ugyanezzel az abrosszal leterített asztalon látják vendégül az egybegyűlteket. Ugyanezen időben, pár száz méternyire egy gyönyörű, XIII. századi gótikus, színes ablakú templom körül a madarak egyedül énekelnek az Úrnak.

A háború előtt született olvasók bizonyára emlékeznek az úrnapi körmenetekre, azok buzgó áhítatára, a sátrakra, szent énekekre, tömjénezésre, a ragyogó szentségmutatóra, amelyet a pap vitt aranyos szegélyű baldachin alatt, a zászlókra, virágokra, a szirmok hintésére, a harangzúgásra. Az imádás érzete fogant meg a gyermeki lélekben és beleépült egy életre. Úgy látszik, az imának ezt a nagyon lényeges formáját nagyon elhanyagolják. Megint szükségszerű fejlődésről, az élet új szokásairól beszélnek? Az autóforgalom megzavarása nem akadályozza meg az utcai tüntetéseket, a résztvevőket semmilyen emberi szempont nem gátolja abban, hogy kifejezzék politikai nézeteiket, jogos vagy jogtalan követeléseiket. Miért csak az Istent kell félreállítani, és miért csak a keresztényeknek kell tartózkodniuk attól, hogy nyilvánosan megadják a tiszteletet annak, akit megillet?

*

Egy ideje egy újdonsággal találkozunk. A templomok bejáratánál elhelyezett hirdetőtáblák ezt mondják: „Isten dicsőítésére csapd össze kezeidet!" Tehát a mise alatt az irányító jelére az asszisztálók a fejük fölé emelik a kezeiket és ritmikus, lendületes tapsukkal szokatlan lármát csapnak a szentélyben. Ez a fajta újítás, amely még a profán szokásainkhoz sem kapcsolódik és mesterséges gesztust akar bevinni a liturgiába, biztosan nem lesz hosszú életű, de mégis hozzájárul a katolikusok elbátortalanításához és növeli a zavarukat.

*

A megzavart keresztényeknek mindig különböző recepteket ajánlanak, amelyekkel mindig egyetért a hierarchia, ha azok eltávolítanak a katolikus lelkiségtől.

*

Ezek az új divatok, amiket még a kontemplatív kolostorokba is bevezettek, végtelenül veszélyes dolgok, és azokat igazolják, akik azt mondják: „Megváltoztatták a vallásunkat."

*

Gyakran esik szó közönséges, kovászos kenyérdarabok átváltoztatásáról az előírt tiszta, kovásztalan kenyér helyett, amelynek kizárólagos használatát még megemlítette az „Inaestimabile Donum„ kezdetű instrukció. Egy amerikai püspök minden határt túllépve elrendelte kis sütemények tejből, tojásból, lisztből, mézből, margarinból való készítését ostya helyett. A szent jelleg eltűnése ▶

▶ az Isten szolgálatára rendelt egyházi személyekre is kiterjed: eltűntek a papi és szerzetesi ruhák, a keresztnevet használják a szerzetesi név helyett, tegeződnek, az életmód világias lett – és mindez egy új elv nevében, és nem – ahogy megpróbálják elhitetni – gyakorlati szükségességből.

*

A templomokban rendezett profán zenei koncertek általánossá váltak. Sőt azt is megengedik, hogy a templomokat rock-zene hallgatására kölcsönözzék, annak összes szélsőséges következményével. A templomok és katedrálisok ki vannak szolgáltatva a kicsapongásnak, a drognak, a kilengések okozta szennyezés mindenfajta változatával, és a papság nem tart kiengesztelő szertartásokat, hanem a hívők csoportjai lázadoznak jogosan ezen botrányok miatt. Hogy lehet az, hogy a püspökök és papok, akik ezeket megengedik, nem félnek attól, hogy magukra és híveikre vonják Isten átkát? Ez már meg is mutatkozik abban a meddőségben, ami műveiket sújtja. Minden elvész, felbomlik, mert a profanizált szentmiseáldozat nem adja már, nem közvetíti a kegyelmet. Krisztus eucharisztikus valóságos jelenlétének semmibevétele a legszembeszökőbb tény, ami által kifejezést nyer az új szellemiség, amely már nem katolikus.

*

Illő-e, hogy a tisztelet minimális jele nélkül fogadja Krisztust valaki, aki előtt Szent Pál szerint minden térdnek meg kell hajolnia az égben, a földön és az alvilágban? Sok pap már nem hajt térdet a szent Eucharistia előtt; a mise új rítusa erre felbátorítja őket. Erre csak két lehetséges magyarázatot látok: vagy a mérhetetlen gőg, amely úgy kezeli Istent, mintha egyenlők volnánk vele, vagy az a bizonyosság, hogy valóságosan nincs jelen az Eucharistiában.

*

Ha a mise lakoma, akkor értem, hogy a pap a hívek felé fordul. Egy lakomán nem elnökölnek hátat fordítva a meghívottaknak. De egy áldozat az Istennek van felajánlva, nem a résztvevőknek. A pap, a hívek feje ezért fordul Isten felé, a feszület által uralt oltár felé.

*

A mise egész természetfeletti ereje a keresztáldozathoz való viszonyából származik. Ha nem hiszünk már ebben, akkor nem hiszünk semmiben, amit az Anyaszentegyház tár elénk, de magának az Egyháznak sincs többé létjogosultsága, és nem kell többé katolikusnak vallani magunkat. Luther nagyon jól megértette, hogy a mise az Egyház szíve-lelke. Ezt mondta: „Romboljuk le a misét, és lerombolruk az Egyházat!"

*

Megfigyelhették, hogy a legtöbb pap megállás nélkül mondja jelenleg a kánon legfontosabb részét, amely így kezdődik: „Szenvedése előtti estén..." Nem veszik figyelembe a római misszálé által megkívánt szünetet: „Két kezébe veszi az ostyát, a mutató és hüvelykujj közé, és az átváltoztatás szavait halkan, de érthetően és figyelmesen mondja el az ostya felett." A hang megváltozik, bensőségessé válik, az öt szó „hoc est enim corpus meum„ („ez az én testem„) műveli az átváltozatás csodáját, és ugyanígy a továbbiak, amiket a pap elmond a bor felett. Az új misszálé arra hívja fel a papot, hogy őrizze meg az elbeszélő hangnemet, mintha valóban egy emlékestről beszélne. Mivel a kreativitás a szabály, látunk bizonyos papokat, akik a szöveg mondása közben rámutatnak a kör alakú ostyára, sőt megtörik látványosan, hogy a szavakhoz hozzáadják a mozdulatot és jobban illusztrálják, amit mondanak. A négy térdhajtásból csak kettőt hagytak meg, sőt néha még ez a kettő is elmarad; joggal lehet megkérdezni, hogy a pap valóban érzi-e, hogy átváltoztat, feltéve, hogy valóban van átváltoztatási szándéka.

Belőletek pedig, tanácstalan katolikusok, nyugtalan katolikusok lesznek: a mise, amelyen részt vesztek, érvényes-e? Az ostya, amelyet magatokhoz vesztek, valóban Krisztus teste-e?

*

Az említett mise, amelyet az amerikai püspök mézes süteménnyel celebrált, biztosan érvénytelen, miként az olyan mise is, amelyben az átváltoztató szavak lényegesen meg vannak változtatva, sőt el vannak hagyva. Nem én találtam ki, az esetet jelentették, hogy egy pap oly mértékben élt a kreativitással, hogy egyszerűen elhagyta az átváltoztatást. De hogyan állapíthatjuk meg a pap szándékát? Nyilvánvaló, hogy egyre kevesebb érvényes mise van amiatt, hogy a papok hite megrendült, és nincs már meg az a szándékuk, hogy azt tegyék, amit az Egyház mindig tett, mivel az Egyház nem változtathatja meg a szándékát. A papnevelés jelenlegi formája, amelyben a szeminaristák részesülnek, nem készíti fel őket az érvényes misézésre. Nem tanítják meg őket arra, hogy úgy tekintsék a szent Áldozatot, mint papi életük lényeges művét.

Másrészt túlzás nélkül mondhatjuk, hogy a misék nagy része, amelyeket a pap oltárkő nélkül, vulgáris felszereléssel, kovászos kenyérrel, profán mondatoknak a kánonba illesztésével stb., mond, szentségtörés, ami megrontja, csökkenti a hitet. A megszentségtelenítés olyan mértékű, hogy ezek a misék elvesztik természetfeletti jellegüket, a „hit titkát", és nem lesznek egyebek, mint a természetes vallás aktusai.

*

Az új mise, még akkor is, ha áhítattal és a liturgikus szabályok megtartásával végzik, ugyanezen fenntartások alá esik, mivel át van itatva protestáns szellemiséggel. A hit számára kóros mérget hord magában.

*

Mennyi hívő, mennyi fiatal pap, mennyi püspök vesztette el hitét a reformok alkalmazása óta! Nem lehet a természet és a hit ellen úgy vétkezni, hogy meg ne bosszulja magát.

*

Szemünkre vetik azt is, hogy olyan külsődleges és másodlagos formákhoz ragaszkodunk, mint a latin. Fennen hirdetik, hogy ez holt nyelv, amelyet senki sem ért, mintha a XVII. vagy a XIX. században jobban megértették volna.

*

Amit az egész mise nemzeti nyelvével nyernénk, nem lenne arányban azzal, amit vesztenénk. Mert a szövegek megértése nem az ima végső célja és nem egyedüli eszköz arra, hogy a lelket imára, vagyis Istennel való egyesülésre késztesse. Ha túlságosan nagy figyelmet fordítunk a szövegek megértésére, ez még akadály is lehet. Csodálom, hogy nem értik ezt, holott ugyanakkor a kevésbé intellektuális, spontánabb „szív vallását" hirdetik.

*

Mert a latin egyetemes nyelv. A liturgia, amely ezt használja, egyetemes, azaz katolikus közösséggé formál bennünket. Ellenkező esetben a liturgia individualizálódik, helyi jellegűvé válik, elveszti azt a dimenziót, ami mély nyomot hagy a lelkekben.

*

Ha az Egyházon kívülre tekintünk, megkérdezhetjük: hogyan sikerült az iszlámnak biztosítania azt az összetartó erejét, hogy különféle népeket fog össze olyan különböző országokban, mint Törökország, Észak-Afrika, Indonézia vagy a fekete Afrika? Ebben kiemelkedő szerepet játszik az arab, mint a Korán egyedüli nyelve. Afrikában láttam, hogy a marabuk a gyermekeket a Korán verseinek könyv nélküli mondására tanítják, amikből azok egy szót sem értenek. Sőt, mi több, az iszlám elmegy odáig, hogy tiltja a szent könyvének lefordítását más nyelvekre. Jelenleg a jó modorhoz tartozik Mohamed vallását csodálni, amelyre a franciák ezrei térnek át és gyűjtenek pénzt a templomokban arra, hogy mecseteket építsenek Franciaországban. Eközben nem követjük az egyetlen példát, amit tőlük megtanulhatnánk: kitartásukat az egyetlen nyelv mellett az imádságban és a kultuszban.

*

Egy másik külső formalitás, ami ellen általános a tiltakozás, a reverenda viselése, nemcsak a templomban és vatikáni látogatáskor, hanem az életben mindenkor. A kérdés nem érinti a lényeget, de nagy jelentőségű.

*

Minden vallásban a vallási vezetők megkülönböztető jeleket hordanak… A muzulmánoknál különféle ruhákat, nyakékeket és gyűrűket látunk alkalmazni. A buddhisták sáfrány árnyalatú ruhába öltöznek és bizonyos módon borotválják le a fejüket. Párizs és más nagy városok utcáin láthatunk ehhez a tanhoz csatlakozó fiatalokat, és az öltözékük nem vált ki semmiféle kritikát.

A reverenda, illetve a szerzetesi ruha garantálja a pap, szerzetes vagy szerzetesnő sajátos jellegét, mint a katonáét vagy a rendőrét az uniformis. Mégis, egy különbséggel: ez utóbbiak, ha civil ruhát öltenek, olyanok lesznek, mint a többi polgár, míg a papnak meg kell tartania a megkülönböztető szokását a társadalmi élet minden körülményei között. Ténylegesen a felszenteléskor kapott eltörölhetetlen jegy okozza, hogy a világban él, de nem a világból való. Szent Jánosnál olvassuk: „Ti nem a világból valók vagytok... Én kiválasztottalak titeket a világból." (Jn 15, 19) Ruházatának megkülönböztetőnek és ugyanakkor kiválasztottnak kell lennie a szerénység, mértékletesség és szegénység szellemében.

Egy másik ok: a papnak tanúságot kell tennie a mi Urunkról. „Tanúim legyetek." „Nem teszik a világosságot véka alá." A vallást nem lehet a sekrestyébe szorítani, ahová régóta akarják erőszakolni a keleti országok urai; Krisztus azt parancsolta, hogy hozzuk nyilvánosságra hitünket, tegyük láthatóvá mindenki által látható és hallható tanúságtétel által. A beszéd által történő tanúságtételt, ami természetesen lényegesebb a pap számára, mint az öltözék tanúságtétele, jelentősen megkönnyíti a papi mivolt kristálytiszta kinyilvánítása a reverenda viselése által.

Az Egyház és állam elválasztása lépésről lépésre bevitte az ateizmust az élet minden területére, és nekünk is meg kell állapítanunk, hogy számos katolikusnak, sőt papnak sincs pontos elgondolása a katolikus vallás helyéről a civil társadalomban. A laicizmus mindent elárasztott.

A papnak, aki ilyen társadalomban él, egyre növekszik az a benyomása, hogy idegen e társadalom számára. Később szégyelli, hogy egy letűntnek nevezett társadalom tanúja legyen. Úgy látja, hogy jelenlétét éppen csak eltűrik. Innen támad a vágya, hogy ő is belesodródjon a laicizált világba, eltűnjön a tömegben. Hiányzik neki az olyan pap társasága, aki járt már kevésbé kereszténytelen országban is, mint a miénk. De főleg a mélységes hite hiányzik a saját papi mivoltában.

*

Az új Egyházban dicsérik a dialógust. De hogyan kezdődhet az el, ha rejtőzni kezdünk a lehetséges beszélő partnereink szeme elől? A kommunista diktatúrákban a jelenlegi vezetők első dolga volt a reverenda viselésének eltiltása; ez is a vallás elfojtását célzó eszközök közé tartozott. Hinni kell abban, hogy az ellenkezője is igaz. A pap, aki megjelenésével is mutatja papi mivoltát, élő prédikáció. Egy nagyvárosban a felismerhető papok hiánya az Evangélium hirdetésének súlyos meghátrálását jelenti. Ez a forradalom nemtelen művének és az Egyház és az állam elválasztásának folyománya.

Tegyük hozzá, hogy a reverenda megóvja a papot a rosszától, bizonyos magatartásra kényszeríti, minden pillanatban emlékezteti földi küldetésére, megőrzi a kísértésektől. A papnak reverendában nincs identitásválsága. A hívek tudják, kivel van dolguk, a reverenda a papi mivolt hitelességének garanciája. Voltak katolikusok, akik elmondták nekem, hogy milyen nehéz számukra egy civil ruhás papnál gyónniuk, mert az a benyomásuk, hogy egy civil emberre bízzák lelkiismeretük titkait.

Raymond V. Raehn:

HOGYAN FORDÍTOTTA FEL EGY MAROKNYI MARXISTA ZSIDÓ A NYUGATI KULTÚRÁT?

A „politikai korrektség" történelmi gyökerei

Napjainkat a meggyőződések, magatartások és értékek idegen rendszere uralja, amelyet „politikai korrektség" néven ismerünk. A politikai korrektség a gondolkodásnak és magatartásnak egyöntetűségét akarja ráerőltetni minden emberre, és ezért ez totalitariánus természetű. Gyökerei a marxizmusnak azon változatába nyúlnak vissza, amely a hagyományos kultúrát fel akarja forgatni egy társadalmi forradalom kirobbanása érdekében.

A társadalmi forradalomnak hosszú története van; valószínűleg visszavezethető Platón „Az állam" című művére. De az 1789-es francia forradalom volt az, amely Marx Károlyt elméletének kialakítására ösztönözte a XIX. században. A XX. században az 1917-es oroszországi bolsevik forradalom sikere az európai és amerikai marxista erők körében annak az optimista várakozásnak egy új hullámát indította el, amely szerint az új proletariátus végül létre fogja hozni az egyenlőség világát. Oroszország, mint a világ első kommunista nemzete fogja győzelemre vezetni a forradalmi erőket.

Az európai marxista forradalmi erők kaptak az alkalmon. Az első világháború befejeződését követően volt egy kommunista „spartacusi" felkelés Berlinben Rosa Luxemburg vezetésével, Kurt Eisner és társai egy „Szovjetet" hoztak létre Bajorországban, és Kun Béla 1919-ben megalapította a magyarországi kommunista Tanácsköztársaságot. Abban az időben nagy nyugtalanságot okozott az az eshetőség, hogy egész Európa a bolsevizmus zászlaja alá kerül. A küszöbön álló katasztrófának ez a megérzése felerősödött, amikor 1919-ben Trockij Vörös Hadserege betört Lengyelországba.

De a Vörös Hadsereget 1920-ban a visztulai ütközetben legyőzték a lengyel erők. A Spartacus Szövetséghez tartozók, a bajor Tanácsköztársaság és Kun Béla kommünje nem kaptak széleskörű támogatást a munkások részéről, és rövid idő után valamennyit megdöntötték. Ezek az események kínos helyzetet teremtettek a marxista forradalmárok számára Európában. A marxista gazdasági elmélet alapján feltételezhető volt, hogy az elnyomott munkások lesznek a haszonélvezői egy olyan társadalmi forradalomnak, amely majd őket a hatalmi struktúra csúcsára juttatja. Ám amikor ezek a forradalmi alkalmak jelentkeztek, a munkások nem éltek a lehetőséggel. A marxista forradalmárok nem az elméleteiket hibáztatták ezekért a kudarcokért, hanem a munkásokat.

A marxista értelmiségieknek egy csoportja e kínos helyzetet egy elemzéssel oldotta fel. Ez az analízis a társadalom kulturális „felépítményeire" összpontosította a figyelmet és nem a gazdasági alapokra, amint Marx tette. Leginkább két marxista, az olaszországi Antonio Gramsci és a magyarországi Lukács György járultak hozzá ehhez az új kulturális marxizmushoz.

Antonio Gramsci a Kommunista Internacionálé érdekében fejtette ki tevékenységét 1923–24-ben Moszkvában és Bécsben. Mussolini politikai foglyaként írta a híres „Börtönfüzetek"-et. A marxisták közül Gramscit azon elmélete tette ismertté, amely szerint a kulturális hegemónia az osztályuralom eszköze. Nézete szerint meg kell teremteni az új „kommunista embert", mielőtt bármilyen politikai forradalom lehetséges lenne. Ez az értelmiségieknek az oktatás és a kultúra területén kifejtett erőfeszítéseit egyetlen tényezőre szorította. Gramsci hosszú menetelést vizionált a társadalom intézményein keresztül, ide értve a kormányzatot, az igazságszolgáltatást, a katonaságot, az iskolákat és a médiát. Azt a következtetést vonta le, hogy amíg a munkásoknak keresztény szellemiségük van, nem fognak reagálni a forradalmi felhívásokra.

Lukács György egy gazdag magyarországi zsidó bankárnak volt a fia. Politikai életét a Kommunista Internacionálé ügynökeként kezdte. A „Történelem és osztálytudat" című könyve alapján Marx Károly óta a legkiválóbb marxista teoretikusként ismerték el. Meggyőződése volt, hogy egy új marxista kultúra kialakulásához a létező kultúrát meg kell semmisíteni. Ezt mondta: **„A korszak kulturális ellentmondásainak egyedüli feloldási lehetőségét a társadalom forradalmi megsemmisítésében látom."** Továbbá: **„Az értékek ilyen világméretű felforgatása nem mehet végbe anélkül, hogy a forradalmárok a régi értékeket megsemmisítik és az új értékeket megteremtik."**

Amikor 1919-ben a magyarországi bolsevik Kun Béla-rezsimben kulturális népbiztos lett, útnak indította a „kulturális terrorizmus" néven ismertté vált folyamatot. E terrorizmus részeként radikális szexuális nevelési programot vezetett be az iskolákban. A magyar gyermekeket a szabad szerelemre, a nemi életre, a középosztályhoz tartozó családok erkölcsi értékeinek archaikus jellegére, a monogámia idejétmúltságára oktatták, és persze a vallás nélküli életre, mert a vallás minden élvezettől megfosztja az embert. A nőket is felszólították, hogy lázadjanak fel a kor szexuális erkölcse ellen. Lukács „kulturális terrorizmusa" előfutára lett annak, amit a politikai korrektség később bevezetett az amerikai iskolákba.

Lukács és más marxista értelmiségiek 1923-ban csatlakoztak a Frankfurti Egyetemen működő Társadalmi Kutatóintézethez, amelyet a Németországi Kommunista Párt alapított. Az Intézet, amely Frankfurti Iskola néven vált ismertté, a moszkvai Marx-Engels Intézet mintájára jött létre. Amikor 1933-ban a nemzetiszocialisták hatalomra jutottak Németországban, a Frankfurti Iskola tagjai elmenekültek. Legtöbbjük az USA-ba távozott.

A Frankfurti Iskola tagjai számos vizsgálatot folytattak azon hiedelmekkel, magatartásformákkal és értékekkel kapcsolatban, amelyekről úgy hitték, hogy a nemzetiszocializmus németországi felemelkedése mögött vannak. A Frankfurti Iskola vizsgálatai egyesítették a marxista analízist a freudi pszichoanalízissel, annak érdekében, hogy kialakítsák a bázisát annak, ami „kritikai elmélet" néven vált ismertté. A kritikai elmélet lényegében a nyugati kultúra fő elemeinek, közöttük a kereszténységnek, a kapitalizmusnak, a tekintélynek, a családnak, a patriarchátusnak, hierarchiának, erkölcsiségnek, hagyománynak, a szexuális önmegtartóztatásnak, lojalitásnak, a hazafiságnak, nacionalizmusnak, az átöröklésnek, a népi-faji szemléletnek, a konvencióknak és a konzervativizmusnak a romboló kritikája volt, Ezek a kritikák a Frankfurti Iskolának olyan műveiben tükröződtek, mint Erich Fromm „Menekülés a szabadságból" és „Krisztus dogmája" című könyvei, Wilhelm Reich „A fasizmus tömegpszichológiája" és Theodor Adorno „Tekintélyuralmi személyiség" című munkája.

Az 1950-ben közzétett „Tekintélyuralmi személyiség" lényegesen befolyásolta az amerikai pszichológusokat és a szociológusokat. A könyv abból az alapeszméből indult ki, hogy a keresztény társadalomban, a kapitalizmusban és a patriarchális tekintélyelvű családban folytatott élet egy olyan karaktert eredményezett, amely hajlamos a faji előítéletekre és a német „fasizmusra". A „Tekintélyuralmi személyiség" kézikönyvvé vált egy országos kampány számára „az előítélet és a diszkrimináció bármely fajtája ellen vívott harcban", azon az elméleti alapon, hogy ha e rossz tényezőket nem gyomlálják ki, egy újabb holocaust mehet végbe, ezúttal az amerikai kontinensen. Ez a kampány viszont alapul szolgált a politikai korrektség számára.

A kritikai elmélet magába olvasztotta azokat az elméleti változatokat, amelyek maguk is a jelenlegi kultúra sajátos elemeinek megsemmisítését tűzték ki célul. Ilyen változatok voltak: „matriarchális elmélet", „a nemek egybemosása" az „androgyny elmélet", „személyiségelmélet", „tekintélyelmélet", „családelmélet", „a szexualitás elmélete", „fajelmélet", „jogi elmélet" és „irodalmi elmélet". Ezeket az elméleteket arra szánták, hogy felhasználják őket a jelenlegi társadalmi rend megdöntésére, majd bevezessék a kulturális marxizmuson alapuló társadalmi forradalomba.

Ennek elérésére a Frankfurti Iskola kritikai elméletét vallók felismerték, hogy a hagyományos meggyőződéseket és a fennálló társadalmi struktúrát le kell rombolni és azután másikkal helyettesíteni. A patriarchális szociális struktúrát a matriarchátussal kell felváltani, azt a meggyőződést, hogy a férfiak és a nők különböznek és sajátosan különböző szerepük van, a nemek egybemosásával, és azt a nézetet, hogy a heteroszexualitás normális, azzal a felfogással, hogy a homoszexualitás is ugyanúgy normális, kell helyettesíteni.

A heteroszexuális fehér férfiak belső értékének tagadására irányuló nagyszabású módszerként a Frankfurti Iskola tagjai ajtót nyitottak a trockisták faji és szexuális antagonizmusainak. Lev Trockij abban hitt, hogy az elnyomott feketék előőrsei lehetnek az északamerikai kommunista forradalomnak. Trockij eszméit átvette az 1960-as évek ellen-kulturális mozgalmának számos egyetemista vezetője, akik megkísérelték felemelni a fekete forradalmárokat vezető posztokra a maguk mozgalmában.

A forradalmár egyetemi hallgatókat erőteljesen befolyásolták a Frankfurti Iskola egy másik tagjának, Herbert Marcuse-nak eszméi is. Marcuse meghirdette a „nagy elutasítást", minden alapvető nyugati érték elvetését, a szabadelvű szexualitást, valamint a feminista és fekete forradalmárok értékeit. Alaptétele az volt, hogy az egyetemi hallgatók, a gettósított feketék, az elidegenítettek, az aszociálisok és a harmadik világ foglalhatja el a proletariátus helyét a kommunista forradalomban. „Esszé a felszabadításról" című könyvében meghirdette céljait: az értékek radikális átértékelését; a tabuk alóli felszabadulást; a kulturális felforgatást; a kritikai elméletet és egy nyelvi forradalmat, amely a jelentés módszeres megfordításáig terjed. A faji konfliktust illetően azt írta, hogy abban a fehér emberek a bűnösök, és a feketék a forradalom legtermészetesebb erői.

Valószínűleg Marcuse a legfontosabb tagja a Frankfurti Iskolának a politikai korrektség eredetének szempontjából, mivel ő volt a kritikai láncszem az 1960-as évek ellenkultúrája felé. A célja világos volt: **„Jogosan lehet beszélni kulturális forradalomról, mivel a tiltakozás az egész kulturális felépítmény ellen irányul, beleértve a jelenlegi társadalom erkölcsét..."** Eszköze a szexualitás hatalmas, ősi erejének felszabadítása volt a civilizáció korlátaitól. Ezt az üzenetet hirdette az 1955-ben közzétett „Erosz és civilizáció" című könyve. Marcuse vált az 1960-as évek ifjúsági szexuális forradalmának egyik legfőbb gurujává; ő maga alkotta ezt a kifejezést: „Szeretkezz, ne háborúzz". Ezzel a szereppel a marxista befolyás a Frankfurti Iskolán keresztül teljessé vált Lukácsnak az 1919-es magyarországi bolsevizmus alatt tett kulturális népbiztosi szolgálataitól az 1960-as évek amerikai egyetemistáiig, akik elégették a zászlót és megszállták az egyetemek központi épületeit. Napjainkban ugyanezen egyetemisták közül számosan a politikai korrektség bástyái, és az egykori radikális egyetemistákból egyetemi tanárok lettek.

A politikai korrektséghez az egyik legfontosabb hozzájáruló személy Betty Friedan volt. „A feminista misztika" című könyvén keresztül az amerikai modern feminista mozgalom anyjává vált. Nem volt a Frankfurti Iskola tagja, de annak erőteljes befolyása alatt állt. Munkája hasznos a politikai korrektség marxista gyökereinek tanulmányozásához.

Friedan „A feminista misztika" majdnem egy teljes fejezetét szentelte Abraham Maslow önmegvalósítási elméletének. Maslow szociálpszichológus volt, aki korai éveiben a női uralmat és a szexualitást vizsgálta. Maslow Herbert Marcuse barátja volt a Brandeis Egyetemen. Erich Fromm-mal 1936-ban találkozott. Nagy hatást gyakorolt rá Fromm Frankfurti Iskolából származó ideológiája. Írt egy cikket, amelyet 1944-ben tettek közzé, „A tekintélyuralmi személyiség struktúrája" címmel, s amely a kritikai irányzat személyiségelméletét tükrözte. Maslow-t Wilhelm Reich munkássága is befolyásolta, aki a személyiségelmélet másik kidolgozója volt.

A politikai korrektség történelmi gyökereinek jelentőségét csak akkor lehet teljesen értékelni, ha Betty Friedan forradalmát a szexuális szerepekben annak szemléljük, ami valójában volt: a Marx Károllyal kezdődő társadalmi forradalmi folyamat megnyilatkozásának. Friedan szellemi kapcsolata Abraham Maslow műveivel a Frankfurti Iskola ideológiájának tükröződésére csupán az egyik jel. Az egyéb jeleket Friedan szexuális szerepeket érintő forradalmának hasonlósága Lukács Györgynél a régi értékek megsemmisítéséhez és új értékek megteremtéséhez és Herbert Marcuse-nél az értékek átértékeléséhez. De a patriarchátusnak matriarchátussá való átalakítása – amely célra a szexuális szerepek megfordítása volt tervezve – Engels Frigyes „A család, a magántulajdon és az állam eredete" című művével volt kapcsolatos. Ez a könyv, amely először 1884-ben lett közzétéve, azt az újonnan elfogadott feminista meggyőződést népszerűsítette, hogy az elnyomott női szexualitással szembeni diszkrimináció a patriarchátus funkciója volt. Az a vélemény, hogy a matriarchátus a megoldás, Marxnak „A német ideológia" című művében tett megjegyzéseiből ered, amely művet 1845-ben adták ki. Marx ebben a műben azt az elgondolását fejtette ki, hogy a feleségek és a gyermekek voltak a patriarchátusi férfi elsődleges tulajdonai. A Frankfurti Iskola matriarchátusi elmélete (és az azzal szorosan összefüggő nemek egybemosása, androgyny elmélete) ezekből a forrásokból eredtek.

Amikor a politikai korrektség – vagy valódi néven nevezve a kulturális marxizmus – ▶

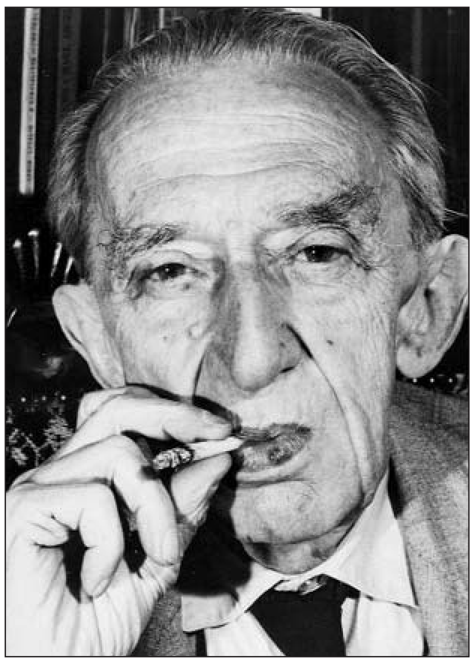
▶ szószólói a közvéleményhez szólnak, nézeteiket vonzó módon adják elő. Azt mondják, hogy egész témájuk mindössze a más emberek iránti „érzékenység”. A „tolerancia” és a „másság” szavakat használják, és azt kérdezik: „Miért nem tudunk valamennyien ezzel megbékélni?”

A valóság más. A politikai korrektség egyáltalán nem a „kellemes létről” szól, hacsak nem gondoljuk a gulágokat „kellemes helynek”. A politikai korrektség marxizmus, annak minden tartozékával: a véleménynyilvánítás szabadságának elvesztésével, a gondolkodás ellenőrzésével, a hagyományos társadalmi rend felforgatásával és végső soron a totális állammal. Ha valami, akkor a Frankfurti Iskola által teremtett kulturális marxizmus borzalmasabb, mint a régi, gazdasági marxizmus, ami Oroszországot romba döntötte. A gazdasági marxizmus legalább nem magasztalta a szexuális perverzitást és nem próbált létrehozni matriarchátust, ahogyan azt a Frankfurti Iskola és leszármazottjai tették.

Ez a rövid esszé meg akart mutatni egy kritikai láncszemet a klasszikus marxizmus és az Amerikában, az 1960-as években kirobbant „kulturális forradalom” tényezői között. E cikkhez függelékként kínálkozik egy sematikus életrajzi ismertető, amely könnyebbé teheti a nyomon követést, részletesebb pillantást vetve néhány főbb szerzőre. Természetesen az akció nem állt le az 1960-as években: a Frankfurti Iskola tevékenységei még nagyon is velünk vannak, főleg az oktatás területén.

PROFILOK

Lukács György

• Politikai életét a Kommunista Internacionálé ügynökeként kezdte el.

• A „Történelem és osztálytudat” című könyve Marx Károly óta mint a legfőbb marxista teoretikusként szerzett neki elismerést.

• 1919-ben oktatási népbiztos lett Kun Béla magyarországi rezsimében. Ő ösztönözte azt, ami „kulturális terrorizmus” néven vált ismertté.

• A kulturális terrorizmus előfutára volt az amerikai iskolákban történteknek.

• Útjára indított egy „robbanásszerű” szexuális oktatási programot. Speciális előadásokat szerveztek a magyar iskolákban. A szabad szerelemmel kapcsolatos irodalmat kinyomtatták és szétosztották a gyermekek oktatására, valamint a közösüléssel és a burzsoá családi törvények archaikus jellegével, valamint a monogámia idejétmúltságával és az embert minden élvezettől megfosztó vallás elvetésével kapcsolatos irodalmat is. A gyermekeket sürgették, hogy utasítsák el az atyai tekintélyt és az Egyház tekintélyét, hagyják figyelmen kívül az erkölcsi parancsokat. Az ilyen gyermekek könnyen, spontán módon bűnözővé váltak, akikkel csak a rendőrség volt képes megbirkózni. A magyar gyermekekhez intézett ezen forradalmi felhívást párosította a magyar nőkhöz szóló hasonló felhívással.

• Elvetve azt a gondolatot, hogy a bolsevizmus a civilizáció és a kultúra megsemmisítését vonta maga után, kijelentette: **„Az értékek ilyen világméretű felforgatása nem mehet végbe a régi értékek megsemmisítése és az új értékek megteremtése nélkül a forradalmárok által.”**

Lukács lelkiállapotát ezen szavak fejezték ki:

• „Ifjúságomtól fogva gyűlöltem minden társadalmi erőt, és amelyeknek megsemmisítését lélekben célul tűztem ki, most egybeestek az első világháború kirobbantásának céljával.”

• „A kérdés ez: ki fog megszabadítani minket a nyugati civilizáció jármától?”

• „Minden politikai mozgalomnak, amely a bolsevizmust képes nyugatra vinni, ’démoninak’ kell lennie.”

• „A lélek egyedülállóságának feladása megoldja a minden erőszakban rejlő démoni erők ’felszabadításának’ problémáját, amire szükség van egy forradalom kirobbantásához.”

• Lukács lelkiállapota tipikusan jellemző volt azokra, akik a forradalmi marxizmus erőit képviselték.

• Egy németországi titkos találkozón 1923-ban Lukács javasolta a „kulturális pesszimizmus” bevezetésének koncepcióját, annak érdekében, hogy növelje a nyugati emberekben a reménytelenséget és az elidegenedést, mint a forradalom szükséges előfeltételét.

• Ez az összejövetel vezetett a Frankfurti Egyetemen a Társadalmi Kutatóintézet alapításához 1923-ban. Ez a marxista és kommunista orientációjú pszichológusok, szociológusok és más értelmiségiek szervezete volt, amely Frankfurti Iskola néven vált ismertté, és elkötelezte magát Lukács György programja megvalósításának.

Antonio Gramsci

• Olaszországi marxista zsidó volt, Lukács Györgyhöz hasonló értelmiségi, aki elemzései során ugyanolyan következtetésekre jutott, mint Lukács és a Frankfurti Iskola. Az értelmiségiek kritikájának nagy jelentősége van a Nyugat forradalmának ösztönzésében – hirdette.

• Az 1917-es bolsevik forradalom után a Szovjetunióba utazott és néhány pontos megfigyelése következtében megállapította, hogy a bolsevik forradalmat nem lehet elérni a nyugati munkással keresztény lelkületük miatt.

• Az Olasz Kommunista Párt vezetője lett, aminek következtében Mussolini börtönébe került az 1930-as években, ahol megírta a „Börtönfüzetek”-et és egyéb dokumentumokat.

• Ezek a munkák angolul hozzáférhetővé váltak az amerikaiak számára.

• Tanácsa az értelmiségiek számára az volt, hogy kezdjenek hosszú menetelésbe az

országos oktatási és kulturális intézményeken keresztül, annak érdekében, hogy megteremtsék az új szovjet embertípust, mielőtt sikeres lehet egy politikai forradalom.

• A lelkület és a jellem változtatatásának ez a terve tette Gramscit a forradalmi marxizmus hősévé az amerikai oktatásban, és hozzásegítette az Új Amerikai Gyermek létrehozásához az iskolákban az oktatási kartell által.

• Antonio Gramsci forradalmi stratégiájának lényegi természete tükröződött Charles A. Reichnek „Amerika újjászületése” című könyvében: **„El fog jönni egy forradalom. Nem fog hasonlítani a múlt forradalmaihoz. Az egyénnel és a kultúrával fog kezdődni, és végső aktusként meg fogja változtatni a politikai struktúrát. Sikeréhez nem kell erőszakot alkalmazni, és nem lehet sikeresen ellenállni neki erőszakkal. Ez az új nemzedék forradalma lesz.”**

Wilhelm Reich

• 1933-ban megjelent „A fasizmus tömegpszichológiája” című könyvében kifejtette, hogy a Frankfurti Iskola különvált a marxista szociológiától, amely a „burzsoát” állította szembe a „proletariátussal”. Ehelyett a harcnak a „reakciós” és a „forradalmár” között kell lefolynia.

• Írt egy másik könyvet is, „Szexuális forradalom” címmel, ami előfutára volt annak, ami az 1960-as években történt.

• A „szex-ökonomikus” szociológiája Freud pszichológiáját akarta Marx közgazdasági elméletével összhangba hozni.

• Reich elméletét e szavai fejezik ki: **„Az önkényuralmi család kicsiben az önkényuralmi állam. Az ember tekintélyuralmi jellemének szerkezetét alapvetően a szexuális tiltásoknak és félelmeknek a szexuális késztetések élő szubsztanciájába való beágyazódása hozta létre. A családi imperializmus ideológiailag megismétlődik a nemzeti imperializmusban… A tekintélyelvű család… olyan tényező, amelyben reakciós ideológia és reakciós struktúrák jönnek létre.”**

• Wilhelm Reich elmélete, párosulva Lukács György magyarországi szexuális oktatásával, az amerikai oktatási kartell törekvései esetében olyan forrásnak tekinthető, amely a szexuális oktatást az óvodától a paternális család, a külső tekintély és a hagyományos jellemszerkezet teljes tagadásáig akarja folytatni.

• Reich elmélete olyan más állításokat is magába foglalt, amelyek láthatólag átjárták az amerikai oktatást. Ilyen állításai:

• A kereszténység organikus miszticizmusa tekintélyelvű nevelési elem volt, amely a fasizmushoz vezetett.

• A patriarchális hatalmat az emberen kívül és belül meg kell fosztani trónjától.

• A forradalmi szexuális politika a tekintélyuralmi ideológia teljes összeomlását fogja jelenteni.

• A születésszabályozás forradalmi ideológia volt.

• Az ember alapvetően szexuális állat.

• Reich „A fasizmus tömeglélektana” című könyvének a kilencedik kiadása 1991-ben jelent meg, és hozzáférhető a legtöbb egyetemi könyvesboltban.

Erich Fromm

• Wilhelm Reich-hez hasonlóan Fromm a Frankfurti Iskola szociálpszichológusa volt, aki az 1930-as években érkezett Amerikába.

• Az 1941-ben közzétett „Menekülés a szabadságból” című könyve ideológiai társa Wilhelm Reich „A fasizmus tömeglélektana” című könyvének.

• Fromm azt állította, hogy a korai kapitalizmus olyan társadalmi rendet teremtett, amely szadomazochista és tekintélyuralmi karaktert tenyésztett ki. E karakter legfőbb példái Luther Márton és Adolf Hitler voltak.

• Azt állította, hogy ugyanaz a kapitalista társadalmi rend eredményezte Kálvinnak a predesztinációra vonatkozó elméletét, mint az emberek alapvető egyenlőtlenségének a tételét, ami azután újjáéledt a náci ideológiában.

• Azt állította, hogy a tekintélyuralmi karakter csak uralmat vagy alávetést és **„olyan szexuális vagy faji különbségeket tapasztal, amelyek az ilyen jellemű ember számára szükségképpen a magasabb vagy az alacsonyabb rendűség különbségeit jelenítik meg.”**

• Azt állította, hogy a „pozitív szabadság” azt az elvet tartalmazza, hogy nincs magasabb hatalom, mint maga az egyedülálló egyén, és hogy az élet középpontja és célja maga az ember; az emberi egyed növekedése és megvalósulása olyan cél, amely sohasem lehet alárendelve valamiféle nagyobb méltóságot kifejező céloknak.

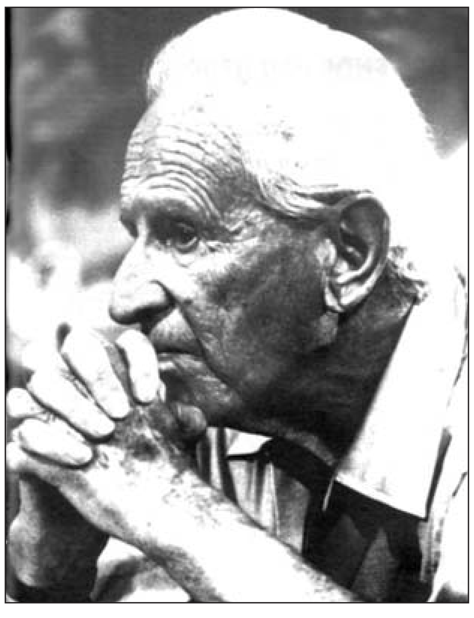
• Fromm a „pozitív szabadság” jelentését számos könyve közül egy másikban, a „Krisztus dogmája” című művében világította meg. Ebben egy olyan forradalmi karaktert jellemez, mint ő maga: olyan embert, aki emancipálta magát a vér és a föld kötelékeitől, anyjától és testvéreitől, valamint az állam, a faj, a párt vagy a vallás iránti lojalitástól.

• Fromm a forradalmi szándékát szintén a „Krisztus dogmája” című könyvében világította meg: **„A forradalmat pszichológiai értelemben úgy határozhatjuk meg, hogy a forradalom olyan politikai mozgalom, amelyet forradalmi karakterű emberek vezetnek, és amely ilyen karakterű embereket vonz.”**

Herbert Marcuse

• Wilhelm Reich-hez és Erich Frommhoz hasonlóan, Herbert Marcuse is a Frankfurti Iskola olyan értelmiségije volt, aki Amerikába az 1930-as években érkezett.

• Őt gyakran marxista filozófusként jellemezték, de ő ténylegesen bővérű szociális forradalmár volt, aki az amerikai társadalom széttagolódását úgy szemlélte, mint ahogy Marx Károly és Lukács György szemlélte a német társadalom széttagolódását: **„Teljes**

bizonyossággal csak egyet mondhatunk: a forradalom hagyományos eszméje és hagyományos stratégiája véget ért. Ezek az eszmék elavultak… Amire vállalkoznunk kell, az a rendszer képlékeny és szétszórt széttagolása.”

• Marcuse 1955-ben tette közzé az „Erosz és civilizáció” című könyvét, amely az 1960-as évek ellenkultúrájának alapdokumentumává vált, és a Frankfurti Iskolát bevitte az amerikai egyetemekre.

• Azt állította, hogy csak egy módon lehet menekülni a modern ipari társadalom dimenziójából: fel kell szabadítani az ember erotikus oldalát, az érzéki ösztönt a „technológiai racionalitás” elleni lázadásban.

• Eltompult intellektuális igazolást adott a fiatalok szexuális lázadásának, és ő adta ki a jelszót: „Szeretkezzél, ne háborúzzál.”

• Elmélete magába foglalta, hogy a nők felszabadításának kell lennie az ellenállás legfontosabb és leginkább radikális összetevőjének.

• Erőfeszítései a forradalmi marxizmusnak az európai fehér emberek ellen – az iskolákban és az egyetemeken – vívott széles skálájú háborújában arattak sikereket.

Theodor Adorno

• Ő egy másik marxista forradalmár és a Frankfurti Egyetem tagja volt, aki Amerikába az 1930-as években jött.

• Másokkal együtt ő volt a szerzője „A tekintélyuralmi személyiség” című könyvnek, amelyet 1950-ben adtak ki.

• Adorno könyvét ugyanazon típusú elméleti állítások jellemezték, amelyek elénk tárultak Erich Fromm, Wilhelm Reich és Herbert Marcuse műveiben. Ez a könyv a német társadalom analitikus vizsgálatain alapult, amelyek 1923-ban kezdődtek.

• Az alaptéma ugyanaz volt. Létezett egy önkényuralmi karakter, amely ellentéte volt a kívánatos forradalmi karakternek. Ez az önkényuralmi karakter a kapitalizmus, a kereszténység, a konzervativizmus, a patriarchális család és a szexuális elnyomás terméke. Németországban ez az összetétel a Frankfurti Iskola szerint előítéleteket, antiszemitizmust és fasizmust eredményezett.

• Így történt meg, hogy a legtöbb amerikai a kapitalizmus, a kereszténység, a konzervativizmus, a patriarchális család és a szexuális elnyomás terméke volt ifjúságában. Ezért

Theodor Adorno-nak és a Frankfurti Iskola más tagjainak aranytálcán kínálkozó alkalma volt megvalósítani Lukács György és Antonio Gramsci programját, létrehozni a társadalmi forradalmat Amerikában Németország helyett.

• Kijelentették, hogy bőven vannak tekintélyuralmi személyiségek az amerikaiak között. Az illetőknek előítéleteik vannak, amelyeket „tudományosan tervezett módon” ki kell gyomlálni belőlük. Az amerikaiak átnevelésre szorulnak.

• Ez a tudományosan tervezett átnevelés lesz az uralkodó terv arra, hogy átalakítsák Amerikának az alapvető értékeken alapuló hagyományos rendszerét az azzal ellentétes forradalmi értékekre épülő rendszerré. Ezt a célt kell az amerikai oktatásban megvalósítani, úgy, hogy az iskolás gyermekek másai legyenek a Frankfurti Iskola forradalmi karaktereinek, és így kialakuljon az Új Amerikai Gyermektípus.

Ez kiegészítendő azzal a megjegyzéssel, hogy „A tekintélyuralmi személyiség” a legfontosabb forrása Benjamin Bloom „Az 1964-es oktatási célok osztályozása” című művének. Ez a mű irányította később az oktatási kartellt.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Chad Powers:

MI AZ „ANTISZEMITIZMUS”?

A PSZICHOANALITIKUS ALAP LEBONTÁSA

„Azok, akik uralják a jelent, uralják a múltat is.”

Mivel Izrael Állam egyre nagyobb mértékben szólít fel új erőszakos cselekményekre és atrocitásokra a palesztinok ellen a világzsidóság és a *„demokrácia”* nevében, és mivel jelenleg az USA irányítja a vezető cionista erőt a mohamedán és arab világ ellen, az „antiszemitizmus” szelleme világszerte újra növekvőben van. Így határozzák meg ezt az „antiszemitizmust” figyelő szervezetek az egész világon. A média-hatalmasságok mindenütt nekigyürkőznek – védekező intelemnek álcázva – elítélni a zsidóellenes tevékenységnek ezt az egyre növekvő „pestisét”. De a bátrabb közírók közül néhányan kifinomultan manőverezve, nagyon óvatosan hangsúlyos különbséget tesznek az egyre növekvő *„zsidóellenesség”* szítása és egy *„Izrael-ellenes”* atrocitás között (néhány óvatosan bíráló személy, ha ugyan egyáltalán hajlandó kidugni a nyakát, ezt a terület *kósernek* tekinti, vagyis nagyon szőr mentén bírál csupán).

Bármely esetben, akár a zsidóságot, mint meglevő ideológiai közösséget merészeli bírálni valaki, akár megfontoltabban Izraelt mint szörnyállamot ítéli el (bármennyire következetlenül járja is körül ennek kifejezetten *zsidó* alapítását, ideológiáját és eszközeit), a legtöbb zsidó számára, akik a maguk szokásos mikroszkopikus szemléletével figyelik az őket érintő közéleti megnyilatkozásokat, ez a kritikai játéktér csakis egy elkerülhetetlen következtetést enged meg: *bárki,* aki a zsidókat vagy Izraelt kritizálja, ezt bármilyen ügyesen is akarja tenni, lényegében *„antiszemita”.*

A világzsidóság, amely évtizedek óta hisztérikusan támogatja a fajgyűlölő zsidó népet egy újabb „holocaust” bármely állítólagos jövőbeli eshetőségének elhárításában, most azt tapasztalja, hogy számára kellemetlen erkölcsi ellenáramlat csapdájába került. Mindenütt a zsidók és Izrael alkotják a „központi színpadot”, lázas sietséggel, rögtönözve mozgatják a „díszleteket és a függönyöket”. Azt tapasztaljuk, hogy a buzgó zsidóként tevékenykedő cionista aktivisták osztagai irányítják az USA külpolitikáját, ők ülnek a vezető nyugati sajtóorgánumok íróasztalainál, uralják a modern képzőművészet és irodalom nagy irányzatait – láthatóan mindenütt ők irányítják a modern amerikai kultúrát.

A közel-keleti zsidó apartheid túlnyomórészt nemzetközi zsidó támogatása és a világzsidóság részéről a világ nagy erőforrásainak e szerencsétlen színtérre való összpontosítása kezdi megbosszulni magát számukra váratlanul kellemetlen módokon. A zsidóság kollektív választása alapján a zsidóság erkölcsi jövője – sőt, valójában a sorsa – önmaga által ahhoz a néphez van kötve, amely meggondolatlanul az ő közösségük nevében cselekszik. Saját hatalmas kárukra.

Talán a legnagyobb tabu a modern nyugati kultúrában a zsidók bírálgatása, akik, mint a legfőbb nyugati hatalmi elitek egyike, a cenzori elnyomásnak és az erkölcsi száműzésnek hatalmas ideológiai hálózatát alakították ki minden ellen, amit ellenségnek vélnek. Ez általában a mocskolódásnak („te rasszista vagy” stb.), rágalmazásnak, címkézésnek, átkozódásnak való kiszolgáltatottságot és – elég gyakran – az állásvesztést jelenti.

Noha a zsidó propaganda feladatát megkönnyíti, ha az „antiszemita fenyegetés” egyedi módon, közfogyasztásra testesül meg, Adolf Hitlerhez hasonlóan, a történelmi „antiszemita” távolról sem ostoba karikatúra-figura. Általában mindig átfogta a teljes politikai, szociális, nyelvi, földrajzi területet és az összes társadalmi osztályt. Sőt a világ legismertebb „antiszemitái” közül néhányan zsidók voltak (mint például Marx Károly), a zsidó származású filozófust, Spinozát pedig kizárták a zsidó közösségből, mert ellensége volt a hagyományos zsidó szokásoknak). **Valójában az antiszemitizmus történetében nagyon kicsi a közös nevező, ti. csak az, hogy a zsidó ideológiával és magatartással szembenálló népek széleskörű változatosságáról van szó.** A jelenlegi zsidó „racionális” előírással ellentétben miért lenne ez így? – kérdezhetné valaki.

A legutóbbi időkig Izraelnek még a bírálatát is ugyanolyan hevesen elnyomták, mint a zsidók általános kritikáját. Évtizedeken át a zsidóuralom valóságának legbuzgóbb támogatói vagy maguk a zsidók is személy szerint vagy elmerültek a zsidó „mártírsors” hagyományos retorikájában, vagy attól retteghettek, hogy mint ideológiai elhajlókat megbüntetik őket. A jelenlegi zsidó lobby számára a legsúlyosabb probléma természetesen az, hogy a jelenlegi kormánnyal együtt Izrael Államnak a palesztinok ellen elkövetett számos és gyakran elkövetett bűne égbekiáltó, rút, erkölcstelen, ráadásul közismert. Ezeket egyre nehezebb rejtegetni. Noha a zsidó „szakértők” ma még mindenütt „antiszemitizmusként” pocskondiázzák Izrael erkölcstelenségének kritikáját, egyre több az olyan kommentátor (bár nem sok), aki ellenáll a zsidók rohamának. A zsidó propaganda az élet minden területén (a tömeg-médiában, a kormányzatban, az oktatásban stb.) a második világháború ún. „holocaustja” óta a zsidó hatalmat, a zsidó történelmet, a zsidó politikai tevékenységet és magát a zsidó identitást is az ésszerű kritikai vizsgálódás területén kívülire helyezte. Mindenki, aki összefüggő kritikát mer gyakorolni bármilyen zsidó jelenség ellen, a szitkozódások, gyalázkodások görgetegével és hírnévrontással kénytelen szembesülni, a, legjobb esetben is az elhallgatás, ill. az észérveken alapuló nyilvános vita területéről gyakorlatilag száműzetésbe kerül.

Ez, vagyis magának az „antiszemitizmus”-nak a vádja a zsidók részéről az említett etnikai, faji és/vagy vallási csoportok ellen nevetséges helyzetet teremt, minthogy valószínűleg a legjobb példája a nyilvánosan *elfogadható* negatív általánosításoknak (vagyis „sztereotípiáknak”). S e vád intézményesített „sziklává” vált a nyugati kultúrában. Például a zsidó kritikusok a kereszténységet *kategorikusan* antiszemitának tartják a zsidókkal kapcsolatos történelmi tanítása miatt. Köteteket írtak erről a témáról. A kereszténység egészét és annak gyakorlóit elítélték mind a zsidó tudósok, mind a nem-zsidó talpnyalók. Ezek a nem-zsidók többnyire az Egyházhoz társuló kommentátorok, akik készek elfogadni, hogy az állítólagos „választott nép” a *történelem folyamán az egyedüli szenvedő nép volt és mint ilyen egyetlen* mércéje az emberi gyarlóság legalacsonyabb mélységének. Ezzel együtt, bármennyire nem illik össze, létezik egyfajta nemes zsidó keresztrefeszítés, természetesen az emberi *egyetemesség* érdekében.

Mi egyfajta „Aliz a Csodaországban” élünk, amely azt hirdeti, hogy a zsidósággal kapcsolatos minden kritikai általánosítás bűn. Mindazonáltal természetesen lehet ingyenesen, megalapozatlanul pozitív módon általánosítani a zsidókkal kapcsolatban. ’A zsidók szellemesek.’ ’A zsidók szorgalmasok.’ ’A zsidók keményen dolgoznak.’ ’A zsidók családcentrikusak.’ És így tovább, a végtelenségig.

Ezzel szemben napjaink „antiszemitizmus-tana” ezt mondja: teljesen kóser dolog bemutatni messzemenő negatív általánosítással más etnikai és vallási csoportokat, legalább is a zsidókérdéssel összefüggésben. Így hát a keresztények vélhetőleg általában antiszemiták. A mohamedánok? Egyre inkább azok. A lengyelek? Oroszok? Argentinok? A franciák? És sokan mások? A zsidóság által „antiszemitáknak” vannak ítélve; igen, ezek a népek mind, mégpedig kollektíven.

Hogyan eresztett ilyen erős gyökeret az „antiszemitizmus” iránti túlérzékenység a nyugati kultúrában? És mi ennek tényleges eredete? Nyugaton egy nagyrészt közönyössé és egysíkúvá tett goj népesség könyörtelenül áll lett vetve a zsidó vallástörténet elvilágiasított szenvedés-mítoszának, egészen

a telítettségig. És – ellenvélemény híján – az emberek rendkívüli módon meg lettek *győzve* a zsidók szent ártatlanságáról a történelem folyamán.

A „holocaust" után a zsidó közösség minden területen kierőszakolta, hogy a nyilvánosság tudomásul vegye azt a rendkívüli zsidó érzékenységet, amely *a törzsi zsidó szenvedés iránt mutatkozik meg s amely szenvedés folytán minden zsidót köztiszteletnek kell öveznie.* Ez hivatalosan olyan szervezetekben intézményesült, mint a Rágalmazás Elleni Liga és az Amerikai Zsidó Bizottság, amelyek közvetlenül a második világháború és a holocaust után kifejezetten kialakították rájuk jellemző propaganda-programokat, mégpedig annak érdekében, hogy megakadályozzák, hogy a zsidó hatalommal és befolyással kapcsolatos ellenvélemény gyökeret verjen Amerikában. Ez hatalmas befolyással bíró, társadalomra hatni kívánó projekt volt, amely folytonosan növekedve hatolt be a mi modern kultúránkba, mint akut *holocaustmánia,* vagyis a gojok „bűne" azokért az eseményekért, amik világszerte végbementek, valamint az ennek hatására járványszerűen terjedő goj térdhajtás a zsidóüldözés megszentelt áldozatai előtt (annak ellenére, hogy kollektíven szemlélve, a zsidók alkotják a leggazdagabb etnikai csoportot.).

A nyugati kultúrában nyilvánosan kimondták, hogy a zsidók bírálata erkölcstelen, és talán hamarosan törvényellenes cselekmény is. Nem számít, hogy a zsidó történelem bővelkedik fajgyűlöletben, a zsidóságnak a pozitív gondolkodás középpontjába helyezésében, az idegenektől való elzárkózásban, a kettős erkölcsi mérce alkalmazásában, a gojok kizsákmányolásában és az elszigetelődésben – mindezek a modern nyugati egyetemes meggyőződéssel ellentétes tények. A talmudi gettóban gyökerező valódi zsidó történelem tudatosan ki lett törölve a köztudatból. Ezt a páratlan, legendás viktimológia és a kollektív zsidó tudat (ami nem kevesebb, mint totemikus szentek gyülekezete) helyettesíti. Ez első osztályú történelemhamisítás. A néphiedelem szerint a zsidó történelem és identitás kívül esik a természetes emberi történelem nemzetközi dinamikáján. Más szóval: lehetséges-e, hogy az „antiszemitizmusban" mindig szerepet játszott valamilyen zsidó ok is, ill. ezt az antiszemitizmust az ő tetteik és politikai húzásaik (pl. a mai hadviselő Izrael megnyilvánulásai) váltották ki? A zsidó diktátum azt mondja: nem. A logika alapjai azt mondják: *bizonyosan.* Legalább is, bizonyos a történelemmel egyidős régi igazság: minden történetnek két oldala van. És aki a hatalmat gyakorolja, az *csak* a saját oldalát mondja el.

Az „antiszemitizmus" modern zsidó elméletében szereplő totalitariánus fogalom tényleges propagandisztikus eredete – amely oly hatékonyan lett útra bocsátva a második világháború utáni zsidó „holocaust"-traumában – a híres zsidó pszichoanalitikus, Sigmund Freud „Pszichoanalízis" című művében található. Ezt az éppen olyan ostobasággal teli, mint megtévesztő „tudományt" az utóbbi néhány évtizedben és nagymértékben egyfajta tekintélyelvű zsidó „papság" uralja, amely a judeocentrikus *vallási* hitet egy judeocentrikus *evilági* hittel akarja helyettesíteni. A kollektív emberi pszichológiával kapcsolatos freudi bizarr spekuláció (az Oedipus-komplexus, a halálvágy, a női péniszirigység, az „áthelyezés", a „projekció", a különféle szexuális komplexusok stb.) gyökeret eresztettek szerte a tömegkultúrában, amit egy mélységesen aránytalan zsidó befolyás hozott létre a képzőművészetben, az irodalomban, az ügyvédi közösségekben, a kormányokban és a tömegmédiában. Mivel a vallási életet tudatosan felforgatták (a keresztényellenes zsidó élgárda aktivizmusával), az olyan materialista szemléletű ideológiák, mint a freudizmus és annak lényegét alkotó szexuális hedonizmus a vallás helyettesítőjévé növekedtek.

Az „antiszemitizmus" zsidó elgondolásának lényeges alaptétele (amely a propaganda folytán áthatotta az egész nyugati kultúrát) az, hogy az „antiszemita" bigottság egyirányú utca. Az „antiszemiták" „gyűlölik" a zsidókat, és ez a gyűlölet sohasem volt viszonozva az ellenkező irányból. Ténylegesen *soha, sehol,* egyetlen fórum még fel sem tette azt a kérdést: mit gondoltak a zsidók a gojokról a zsidó történelem folyamán?

Az „antiszemiták" a pszichológiai (és a nép körében elterjedt) felfogás szerint kategorikusan irracionálisnak is lettek minősítve. Eszerint ők nem valós ok miatt ellenségesek a zsidókkal szemben (noha a freudi elmélet értelmében az „antiszemita" *irigykedik* a zsidókra és titokban szeretne zsidó lenni), ti. az „antiszemitizmus" az *elmebetegség* olyan eredeti formája, amely másokat kíván okolni a maga személyes fogyatékosságaiért, vagy másmilyen, egzotikusabb neurózisban szenved.

A freudizmus kijelenti, hogy a zsidók a gojokon belül létező, elsődlegesen ellenséges erők miatt bűnbakok. Az apának és mindenki másnak a megölésére irányuló késztetéssel kapcsolatos freudi elméletek szépen beleillenek a zsidók és nem-zsidók közötti viszonyokról szóló pszichoanalitikus paradigmába. Ebben az alapul vett mesében például a zsidók képviselik az „atyai" vallást, és a kereszténységnek elkerülhetetlenül kegyetlen ellenségnek kell lennie.

Ez a bizarr gondolatmenet hosszasan folytatódik, és azt rendkívül komolyan veszi a pszichoanalitikus ipar. Ténylegesen a holocaust utáni amerikai zsidó lobby a pszichoanalízist a maga pszicho-szociális *bázisaként* használta a propaganda-projektjeinek kialakításában, annak érdekében, hogy a zsidó közösséget megvédje az „antiszemitizmus" erőszakos náci változatának bármilyen elterjedése ellen. Például az Amerikai Zsidó Bizottság egy fontos, nagyszabású konferenciát tartott az antiszemitizmusról 1946-ban, amikor is a zsidó közösség a legnagyobb nyugtalanságban és aggodalomban volt, hogy a zsidóellenes tevékenység Európából (ahol a zsidóság nem éppen hízelgő története hosszas és közismert volt) tovaterjedhet. A jelentősebb zsidó szervezetek itt kezdték elvégezni az alapmunkálatokat ahhoz a hatalmas propagandakampányhoz, amely mára teljesen elborított minket, miközben a „holocaustot" olyan hathatós védőpajzzsá tette a zsidóság kritizálása ellen, ami azután megvédi őket a további ellenséges támadásoktól – természetesen a „holocaust" a *pillére* a vitathatatlanul szent zsidó erkölcsi értékeknek a modern világban.

Max Horkheimer, az ismert német zsidó pszichoanalitikus – oly sok máshoz hasonlóan –, aki Amerikába emigrált, amikor Hitler hatalomra került, hamarosan kiemelkedő hivatalos kutatóvá vált az Amerikai Zsidó Bizottságban. A következőket mondotta az Amerikai Zsidó Bizottság 1946-os konferenciájáról:

„A jelenlegi konferencián, amelyet a legkiemelkedőbb zsidó védelmi szervezet [az Amerikai Zsidó Bizottság] hívott egybe országunkban, … szakértők vettek részt egész Amerikából. Számos kérdés merült fel: az antiszemitizmus elleni védelmi program kidolgozása során milyen fajta propagandát kell alkalmazni? Mit kell mondani? … Egyszerűen a fair play-re kell-e hivatkozni, az egyénben lévő igazságérzetre, a demokrácia eszményeire? A pszichoanalitikus válasz negatív lenne. Nem elégséges a tudatos gondolkodásra hivatkozni, mivel az antiszemitizmus és az antiszemita propagandára való fogékonyság a tudatalattiból tör fel."

Ez az eredete a modern totalitariánus hallgatásnak a zsidók számos – jelenlegi és múltbeli – hibájáról. Horkheimer itt fektette le alapjait az egyoldalú zsidó propaganda-hullámnak, amely elárasztott minket ezekben a legutóbbi évtizedekben, egy hullám-dagálynak, amely még mindig növekszik, elsöpörve mindent maga előtt. Ahogy Horkheimer itt megjegyzi, általában az „antiszemitának *nem szabad megengedni, hogy cáfolni merészeljen bármely ellene emelt vádat,* nem is beszélve bármely vitáról, amely a zsidó identitásról, hatalomról vagy történelemről szól, mert az „antiszemita" álláspont a pszichoanalitikus definíció szerint „irracionális", teljes egészében a borzalmas emberi „tudatalattiból" származik. Horkheimer és az amerikai zsidóság cenzori kiinduló tétele, amely ebből alakult ki, totalitariánus: *soha,* semmilyen körülmények között nem szabad *semmilyen* nyilvános fórumot biztosítani a zsidóság kritikusának a maga kritikai nézeteinek kifejtésére.

Ezért a kései 1940-es évek óta egy hatalmas cenzori hálózat alakult ki az egész amerikai kultúrában, ami *teljesen megmérgez minden kritikát a zsidósággal kapcsolatban, amelyet nem kísérhet semmilyen vita.* Kritizálod a zsidókat? Antiszemita vagy, és e meghatározás alapján ki leszel közösítve a nyilvános diskurzus fő áramlatából, mint pszichológiailag súlyosan károsult irracionális személy.

Mikor hallottak utoljára arról, hogy egy „antiszemitának" nyilvános fórumot biztosítottak ahhoz, hogy ésszerű vitára bocsássa panaszait a modern társadalomban? Mikor hallottak utoljára *bármilyen* negatív állítást a tömegmédiában a zsidókról, mint kollektív csoportról? Ezzel szemben, mikor hallottak utoljára negatív valamit a mohamedánokról vagy a keresztényekről, *általában?* Az utóbbi a modern nyugati kultúra rendszeres szellemi táplálékának része, különösen egy túlnyomóan evilági módon zsidó-középpontú társadalom megszilárdítása során.

Max Horkheimer volt a feje az Amerikai Zsidó Bizottságban a „Tudományos Kutatás Osztályának". Az évek során ők és hamarosan más zsidó lobby szervezetek is számos nagyhatású könyvet kezdtek kiadni, amelyek megbélyegeztek minden kritikát a zsidó kollektív gondolkodással és magatartással kapcsolatban. Ilyen könyvek: „Antisemitism and Emotional Disorder" (Antiszemitizmus és érzelmi rendellenesség), „The Authoritarian Personality" (A tekintélyuralmi személyiség), „Dynamics of Prejudice" (Az előítélet dinamizmusai), „Prophets of Deceit" (A megtévesztés prófétái), és számos más ilyen látszólag „tudományos tanulmány" (amelyek pszichoanalitikus tantételekre és alapvetésekre támaszkodtak) kezdtek beáramlani az Akadémiára, majd a tömegmédia csatornáin keresztül továbbáramlottak, nagymértékben siettetve a zsidó akadémikusok, aktivisták és „média-szakértők" által, akik hagyományosan nagy érdeklődést mutattak e téma iránt.

De mi a (nagyrészt sajátosan zsidó) pszichoanalitikus gyökere mindezen tanulmányoknak és általában az „antiszemita" modern folklórja megértésének?

A pszichoanalízis zsidóközpontú ideológiája végső soron az *uralom* ideológiája. Nem a tárgyalásnak, nem a demokráciának ideológiája. Totalitariánus, csaknem talmudi ideológia, a maga pszichológiai „törvényeinek" és elveinek szövevényével. A pszichoanalitikus Főpap az, aki tudomással bír a belső körök hallgatólagos megegyezéséről az állítólagos emberi neurotikus funkciókkal kapcsolatban, mint a világ értelmezésének diktátora a sebezhető „másik" számára. A pszichoanalitikus páciense a hallottakat magába szívja. Majd porig sújtva megtörik a pszichoanalitikus előtt, aki vezeti őt. A pszichoanalitikus meghallgatja a páciens legbensőbb titkait egy evilági zsidó „gyóntatószékben", nem viszonozza azzal, hogy megosztaná a *saját* titkait a kölcsönösség jegyében, egyenlő félként, hanem a vallomást tett páciensről ily módon szerzett intim ismeret birtokában most teljhatalmat nyert arra, hogy kénye-kedve szerint kizsákmányolhatja az önmagát megadó vallomástevőt, aki így – sok szempontból – ki van szolgáltatva a Diktátor hatalmának. A pszichoanalízis a (gazdaságilag és máshogyan) kizsákmányoló hatalom rendszere, gondolatirányítás, pszichológiai science fiction, és az emberi gyengeség felett pszichológiailag „engedélyezett" hatalom megdicsőülése. A pszichoanalitikus számára ez az én szélsőséges hajszája mások ilyen, mindenre kiterjedő irányítása végett. Egyedül Isten ismerheti egy másik emberi lény legbelsőbb titkait olyan jól, mint ő, az állítólagos közvetítő az emberi gyarlóság és emberi boldogság között.

De ebben több van. Sokkal, sokkal több. Nemrégiben átfutottam egy fejezetet egy gyakorló zsidó pszichoanalitikusnak, Szász Tamásnak egyik könyvében. Noha jól ismertem annak összefoglalását, amit Mr. Szász tárgyal, a pszichoanalízis alapjaival kapcsolatos megállapításai hajmeresztőek, mert kifejezetten alkalmazhatók a zsidó és a nem-zsidó közötti küzdelemre az „antiszemita" természetét illetően. Noha Szász nem tárgyalja az antiszemitizmust önmagában, a nem-zsidók iránt engesztelhetetlenül ellenséges freudi elmélet (vagyis az „antiszemitával" kapcsolatos közmegegyezés) elveiről adott elemzése elképesztő módon ajtót nyit a zsidó hatalom, zsidó identitás, zsidó manipuláció, az „antiszemitáról" szóló zsidó propaganda szociális, pszichológiai és politikai vizsgálatának, valamint az eljövendő küzdelemnek azzal szemben, amit az „antiszemitizmus" szó valójában jelent.

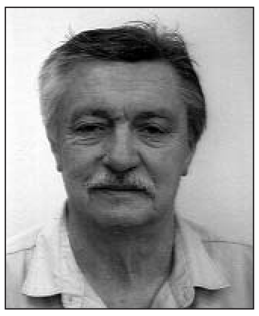
Ténylegesen azt a következtetést kell levonnunk, *hogy az „antiszemitizmus" elleni modern zsidó vád lényegében véve a zsidó totalitariánus hatalom megnyilvánulása, mivel az „antiszemitának" nincs szava, nem folytathat eszmecserét azokkal, akik megmérgezik az ő nézeteit, amelyeket módszeresen és teljes egészükben kitiltottak a főáramlathoz tartozó minden nyilvános diskurzusból.* Ezeket irracionálisnak állítják be, mégpedig anélkül, hogy megvizsgálnák, még kevésbé, hogy megvitatnák e nézeteket.

Lényegében véve az „antiszemitizmus" jelenlegi meghatározása a következő (ami az Interneten egyre inkább tudatosul, és amelynek értelme kísértetiessé vált napjainkban):

„Antiszemiták azok az emberek, akiket a zsidók gyűlölnek."

Ebben az összefüggésben még vissza is fordíthatjuk a freudizmus elveit magukra a zsidó feltalálóikra és terjesztőikre, abból a célból, hogy lebontsuk – az „áthelyezés", „kivetítés", „elnyomott ellenséges érzület" és a többi pszichoanalitikus fogalom útján – *magát a zsidó identitást.*

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Ungvári Gyula:

HITLER SZOVJETELLENES HÁBORÚJÁNAK ELŐZMÉNYEI

III. rész

A világháborúhoz vezető út

Az első szakasz

Ha a valóságos történelmi folyamatból kimerevítenénk a Führer hatalomra jutásának 6. évfordulóját, azt a napot, amelyen Hitler elmondja egyik nevezetes beszédét, s e beszéd fentebb idézett mondatához kapcsolódnánk, akkor jó kiindulópontot találnánk a második világháborúhoz vezető események láncolatához. A szóban forgó kijelentés pontosan így hangzott: „Ha a nemzetközi finánczsidóságnak sikerül elérnie, hogy a népek Európában vagy azon kívül egy világháborúban még egyszer egymás ellen forduljanak, akkor a következmény nem a Föld bolsevizálása és ezzel a zsidóság győzelme lesz, hanem a zsidó faj megsemmisülése Európában." E hitleri megállapítás hátterében Németország 1938-as külpolitikai sikereinek a „nemzetközi finánczsidóságra" gyakorolt hatása s e hatásnak a – főként angliai – zsidó sajtó propagandájában való visszatükröződése rejlik: ez a sajtó támadta Chamberlaint és a müncheni egyezményt, mondván az egyezmény mögött a brit politikai vezetés gyengesége, a „megmentettük a békét Európában" chamberlaini kijelentés mögött ennek az elitnek a gyávasága húzódik meg. Ez a sajtó, amely Hitler hatalomra kerülésének percétől kezdve róla csak mint diktátorról és politikájáról csupán mint háborús fenyegetésről tudott szólni, és Hitler egyetlen külpolitikai akciójának jogosságát sem ismerte el, kezdve a locarnoi egyezmény hitleri hatálytalanításával és végezve a Szudétaföldnek a Német Birodalommal való egyesülésével, 1938–1939 fordulóján – hivatkozva Hitlernek arra a kijelentésére, hogy München után Németországnak már csak egyetlen országgal van rendezni valója – arról cikkezett, hogy a hitleri agresszív imperializmus következő áldozata Lengyelország lesz. Ez a propaganda – utalva az Antikomintern Paktumra, a németek és az olaszok közös fellépésére a spanyol polgárháborúban – a Versailles-i bilincsek hitleri széttörését egy sorba helyezte Mussolini gyarmatosító tevékenységével és Japán hódító politikájával. Az említett beszéd idézett mondata tehát arról szólt, hogy a zsidóságnak a vonatkozó része (Hitler megkülönbözteti egymástól a „nemzetközi finánczsidóságot" és a „zsidó fajt") a Lengyelország elleni német katonai fellépés előrejelzésével izgatja a lengyeleket.

Mindenesetre az uszító szövegek az utóbbiaknál termékeny talajra leltek: a viszony Németország és Lengyelország között felettébb hűvösre váltott. Hitler viszont egy igen gáláns ajánlattal fordult a lengyelekhez. Túl azon, hogy a németektől elszakított és ún. szabad várossá tett Danzignak a Német Birodalomba való visszatérését követelte (e jelentős kikötőváros lakossága 98%-ban német volt), felajánlotta, hogy Gdyniában lengyel kikötőt épít, és ehhez utat vezet Kelet-Poroszországon át, cserébe azért, hogy köz- és vasúttal összeköttetést teremthessen a lengyel korridoron keresztül Kelet-Poroszország és a Birodalom nyugati része között. A lengyelek ezt az ajánlatot elutasították, miként Hitler azon következő ajánlatát is, amely szerint a jelentős német kisebbségek által is lakott területeken népszavazást kellene tartani a terület hovatartozása végett. Az elutasítások mögött angol biztatások álltak. Hitler ismerte az angolszász országok erejét, de bízott abban, hogy politikusaik – hacsak nem állnak meghatározó zsidó befolyás alatt – nem fognak háborúba bocsátkozni egy olyan ország ellen, amely egyértelműen angolbarát, sőt épp most tett pontot a hagyományos német–francia ellenségeskedés végére is. Ezúttal is, mint politikusi pályáján mindvégig, Hitler a bolsevizmusban látta az Európát fenyegető, de – lehetőleg a szovjettel vívott kockázatos háború nélkül – visszaszorítandó fő veszélyt, amelyet egyébként a zsidó világuralmi törekvés végső fegyvereként értékelt.

Ennek nem mond ellent, hogy jóval a német–lengyel konfliktus kirobbanása előtt elkészíttette a Lengyelország elleni támadás hadműveleti tervét szeptember 1-i határidővel, ti. minden olyan országban, amelyet felfegyverzett országok vesznek körül, a polgárok békéje, biztonsága érdekében katonai stratégiai tervezésre, közelebbről: hadműveleti tervek készítésére van szükség, mégpedig több, alternatív változatban is. Ugyanakkor a döntés az ilyen tervek végrehajtásáról vagy mellőzéséről az államok legfőbb politikai vezetőinek felelőssége. Amikor tehát napjaink politikusai, netán történészei e hadműveleti tervezés tényeit úgy értelmezik, mint a vonatkozó ország, ill. politikus (pl. Hitler) agresszív szándékának bizonyítékát, akkor elhallgatják a más országokban folytatott katonai tervezés tényeit és meghamisítják az országos politika és a katonai szektor közötti normális kapcsolatot.

A háborúhoz vezető út főként judeokrata építői a lengyelekből kezdetben kiváltott reakcióval nem elégedtek meg.

A német, a magyar és a lengyel kisebbségeknek az anyaországukkal való egyesülése után Csehszlovákiában – némi magyar nemzeti töredékrésztől eltekintve – lényegében csak három nemzetiség maradt: a cseh, a szlovák és a ruszin. E nemzetiségek azután egymás ellen fordultak, elannyira, hogy a pattanásig feszült helyzet polgárháborúval fenyegetett. A szlovákok körében a történelmi Magyarország iránti kezdeti vonzalmat a csehellenesség erősödésével párhuzamosan a független Szlovákia megteremtésének vágya váltotta fel. Akár hozzájárultak, akár nem a szóban forgó háborús uszítók a csehek és a szlovákok között támadt és egyre fokozódó feszültséghez, bizonyos, hogy mindez kapóra jött nekik. A szlovákok segítségért Hitlerhez fordultak. A meglepetést az okozta, hogy a csehek is ezt tették: Hácha csehszlovák elnök Hitlertől kért találkozót. Hitler – figyelembe véve a cseh medence iparát – örömmel, egyszersmind azonban gyanútlanul fogadta el a csehek felkínálkozását. 1939 márciusának idusán a német hadsereg bevonult Prágába. Létrehozták a Német Birodalom keretén belül a csehek és morvák birodalmi protektorátusát. Ez olyan autonómiát nyújtott a cseheknek (a kulturális önállóságukat visszanyerő morvákról nem is beszélve), amilyenben 1918 előtt sohasem volt részük. (Egyszersmind hat háborús esztendőre gyakorlatilag csaknem olyan békebeli állapotokat teremtett Európa közepén a cseheknek, mint amilyenben a svájciak éltek, amit a háború után a csehek közel 3 millió német elüldözésével és legalább 250 000 német meggyilkolásával „hálálták" meg). Ugyanakkor Szlovákia német védnökséggel önálló állam lett, maradék Kárpátalja pedig ruszinostul visszakerült Magyarország testébe. A csehszlovák államtákolmány romjain Hitler rendezésében az itt élő nemzetiségek népiségüknek megfelelő állami struktúrákba szerveződtek, igaz, a cseheknek le kellett mondaniuk addigi imperialista magatartásukról, sőt, nemzetállami struktúrájukról is.

A második szakasz

A háborúhoz vezető út építésében most döntő szakasz következett be. Hitler ugyan megszerezte a cseh hadiipari kapacitást, de ez csak sovány vigasz lehetett számára arra, ami ezután történt. A lengyelek ingerülten reagáltak, háborús helyzetről beszéltek és mozgósították hadseregüket. Az angolok, akik ekkor bevezették az általános hadkötelezettséget, majd a franciák (ez utóbbiak anélkül, hogy a párizsi megállapodásnak megfelelően tanácskoztak volna a németekkel) garanciát adtak a lengyeleknek arra az esetre, ha német támadás következnék be ellenük. Ez a garanciaajánlat megnyitotta az utat a lengyelek németellenes provokációi előtt. Hitler abban bízva, hogy sem a brit–francia kettősnek, sem a lengyeleknek nem áll érdekükben egy Németország elleni háború, mintegy a fegyveres konfliktustól való elrettentésül ápr. 28-án felmondta a 10 évre szóló lengyel–német megnemtámadási szerződést és az 1935 nyarán kötött angol–német flottaegyezményt. A szándékolt hatás azonban elmaradt, sőt, május közepén a franciák abban állapodtak meg a lengyelekkel, hogy egy esetleges német támadást követően két héten belül megindítják a francia hadsereget Németország ellen. 1939 nyarán már egy újabb európai háború lógott a levegőben, bár természetesen még mindig volt esély a háború elkerülésére. Ebben a légkörben fokozódott a lengyel politika és sajtó németellenessége, Hitler elleni támadássorozata. Mindenesetre feledték Pilsudski békéltető politikáját, viszont a lengyel sajtóban a német „hódító törekvések" bírálatán túl egyre erőteljesebbé vált az ország területi gyarapításának követelése is. Először csak arról volt szó, hogy Danzig, Kelet-Poroszország ősi lengyel terület, azonban csakhamar megjelentek az Odera-Neisse határ kívánatosságáról szóló cikkek, sőt olyan vélemény is elhangzott, hogy a német–lengyel határnak tulajdonképpen az Elbánál kellene húzódnia, hiszen „még Hitler is azt írja a Mein Kampf-ban, hogy az Elbától keletre levő területeket a germánok hódítás útján szerezték, és eredetileg e területeken is lengyelek éltek".

Mind e közben Nagy-Britannia és Franciaország lépéseket tett annak érdekében, hogy a németellenes koalícióba a Szovjetuniót is bevonja. Nem mintha arra gondoltak volna, hogy az egyesült brit–francia és lengyel hadak ne tudnák legyőzni Németországot, hanem egyrészt, mert nem akartak a győzelemért túl nagy áldozatot hozni (főként a britekre volt jellemző, hogy a Szálasi által kufárhadászatnak nevezett háborúzás jegyében szívesen harcoltattak maguk helyett másokat cserébe bizonyos üzleti engedményekért), másrészt, mert a befolyásos judeokrata háttérhatalomnak érdekében állt a Szovjetunió erőteljesebb európai megjelenése (a zsidó sajtó egyre szebb képet közölt a sztálini Szovjetunióról, így a nyugati országok közvéleménye egyre inkább elfogadta Sztálint, a Szovjetuniót). A sztálini Szovjetunió pedig a maga Vörös Hadseregével egyre inkább a gazdag menyasszony szerepébe került, akihez nagy reményekkel közeledhetnek a kérők. Tényként leszögezhető: 1939-ben már a Vörös Hadsereg volt a világ legnagyobb hadserege, mégpedig nem csupán a kiképzett élőerő nagyságában, de a felszereltség, ill. a nehézfegyverzet tekintetében is. Amikor 1939 augusztusának közepén a Moszkvába érkező brit–francia katonai delegáció ajánlatot kap a szovjet hadügyminisztertől és a Vörös Hadsereg vezérkari főnökétől (Vorosilovtól és Saposnyikovtól), akkor ez az ajánlat bármely külország haderejénél lényegesen nagyobb katonai erőről, 120 lövész és 16 lovas hadosztályról, közel 3 milliós hadseregről, valamint 5000 nehézlövegről, 9500 harckocsiról és 5500 harci repülőgépről szólt, amelynek egyharmada azonnal bevethetővé válik a német–lengyel határon. Ilyen feltételekkel a Szovjetunió szívesen egyezségre lépett volna a brit–francia kettőssel a fő ellenségnek tekintett „fasiszta" Németország legyőzése érdekében. Persze olyan megállapodás alapján, amelynek értelmében „érdekszféráját" addig terjeszti ki nyugati irányban, ameddig csak haderejének akció rádiusza elér. Mindenesetre arra, hogy a Szovjet hajlandó egy németellenes katonai fellépésre, bizonyságot ad, hogy már aug. 11-én megszületik a sztálini utasítás a Németország elleni támadó hadjárat tervezésére. Szuvorov szerint Sztálin belépése a második világháborúba szigorúan véve e pillanattól tekinthető faktumnak.

Mindamellett a nyugati–szovjet szövetségi megállapodás ekkor mégsem születik meg. Az egyezség akadályának a lengyelek bizonyultak: nem járultak hozzá ahhoz, hogy a Vörös Hadsereg egységei lengyel földre lépjenek. Ez esetben viszont nem lehetséges német–szovjet háborút vívni. Mindezzel mind a szovjetek, mind a nyugatiak tisztában voltak. És ilyen előzmények után jelenik meg Moszkvában a brit–francia katonai küldöttség, amelyet

„kormányuk csupán tárgyalásra hatalmazott fel, de arra nem, hogy a szovjet ajánlatra válaszul egyezségre jussanak a szövetségkötés dolgában”. Csakhogy az ilyen beállítás mögött „kilátszik a lóláb”. Nyilvánvaló ui. hogy a nyugatiak nem tehették meg, hogy Lengyelország és a világ közvéleménye előtt támogatásukról biztosítsák a Szovjetunió erőszakos lengyelországi behatolását, pusztán azért, mert egy ilyen behatolást szovjet–német összecsapás fog követni. A puszta tárgyalgatás kedvéért viszont aligha kerülhetett sor a nyugati delegáció moszkvai látogatására. Ennek a látogatásnak tehát célja volt, s ez aligha lehetett más, mint az, hogy a nyugatiak egyértelműen garantálják, hogy tolerálják, ha Sztálin alkalmi szövetséget köt a németekkel. Más szóval a kulisszák mögött biztosították a szovjet vezetést, hogy ha a várható német–lengyel összecsapás esetén a lengyelek helyzete megrendül, és a Szovjetunió ennek során „a lengyelországi ukrán és fehérorosz lakosság sorsa iránt aggodalmat érezve” lengyel területeket száll meg, akkor nem fognak fellépni a Szovjetunió ellen. Egyszersmind kifejezték abbeli reményüket is, hogy a szovjet haderő a németteI szembekerülve „ellenáll majd a német imperializmusnak”. Ez esetben a Nyugat a Szovjetuniót potenciális szövetségesének tekinti, és a szovjet európai igényeinek is helyt ad. Nyilvánvaló, hogy a későbbi Churchill-Sztálin levelezés is utal egy ilyen titkos és hallgatólagos brit–szovjet megállapodásra. A szovjetnek bizonyos lengyel igényeken túlmenően mindössze Franciaország „jogos” igényeit és a Földközi-tenger környezetére vonatkozó (pl. görögországi) brit igényeket kellett elismernie. Ez volt az előzménye annak, hogy a szovjet sajtóban felerősödtek a békülékeny hangok – Németország irányában és bizonyos más szovjet lépésekre is sor került.

Az utolsó felvonás a háború kirobbanása előtt

Hitler nem akart Lengyelország ellen háborúzni. Ha arra gondolt is, hogy egy német–lengyel összecsapásból győztesen kerülne ki, a Nyugat pedig elfogadna egy új Müncheni, kérdéses maradt számára az iránta a kezdetektől ellenséges Szovjetunió várható reakciója az esetben, ha Németország fegyveres ereje és a Szovjetunió Vörös Hadserege közvetlen szomszédsági viszonyba kerül egymással. Ugyanakkor augusztusban a német–lengyel kapcsolatokra egy újabb tehertétel rakódott: Lengyelországban a németellenes uszítás légkörében tömeges atrocitásokra került sor az ún. népi németek ellen. (Hitler a háború bejelentésekor nem kevesebb, mint 62 000 ártatlan lengyelországi német legyilkolásáról szólt.)

A Führer csapdába került. A háború nem kis kockázattal fenyegetett, tekintettel a szovjet haderő várható magatartásának kérdőjeleire, viszont a lengyelek provokatív magatartása – a német vér és becsület védelmére s a német nép növekvő indulatosságára tekintettel – egyre kevésbé látszott tűrhetőnek. S ez utóbbi ellentmondás csak fokozódott, minthogy a lengyel vezetés – döntően a nyugati katonai segítségnyújtásra, valamint a győzelem nyomán megszerezhető területi előnyökre vonatkozó brit–francia ígéretek hatására, de az idő tényezőjének mérlegelése folytán is – a háború minél előbbi kiprovokálására törekedett. A lengyelek – helyesen – úgy gondolták, hogy ha a háború nem robban ki szeptember elején, akkor az időjárás várható alakulása folytán a hadi események tavaszra tolódnak, ez alatt az idő alatt pedig a német haderő minden bizonnyal ellenfeleinél gyorsabban fejlődik. De a lengyelek a háború kiprovokálása mellett – tévesen – azzal is érveltek, hogy a lengyel hadsereg vitézül tartani tudja magát, amíg a nyugati segítség megérkezik, annál is inkább, mert a német hátország szemben áll a hitlerizmussal. (Ez az utóbbi érvelés kétségtelenül hibás volt: a német társadalom egyáltalán nem állt szembe Hitlerrel, a nyugati segítség pedig ugyancsak késlekedett.)

Az adott helyzetben aligha meglepő, hogy a szovjet sajtó hangütésének megváltozására a legfőbb célszemély, Hitler is felfigyelt. És igazolást nyertek azok a brit–szovjet várakozások, amelyek szerint Hitler bele fog sétálni a csapdába! Mindenesetre augusztus 20-án az események nem kis fordulatot vettek. Hitler levelet írt Sztálinnak, amelyben megnemtámadási szerződést ajánlott fel a szovjetnek, majd azután, hogy Sztálin biztosította őt tárgyalási hajlandóságáról, Ribbentropot Moszkvába küldte, mégpedig azzal az utasítással, hogy a szovjet minden kívánságát teljesítse.

A Führer kényszerhelyzetben volt, ő lett a kérelmező, az ajánlattevő, amit Sztálin, a nyertes kegyesen ki is használt: mint Lukács írja: a szerződést teljes egészében Sztálin és Molotov fogalmazta meg (id. mű: p. 54-55.). (Hitler kényszerhelyzetére mutat az is, hogy a későbbiekben a balti német kisebbségeket „hazahívta” a Birodalomba, hogy ne kerüljenek szovjeturalom alá, és kettejük kapcsolatában Sztálin súlyára mutat, hogy az ún. Főkormányzóságból Sztálin ellenkezése miatt nem tudott Hitler lengyel államot kialakítani.) Augusztus 23-án a szerződést aláírták, Hitler pedig augusztus 26-ára – immáron a szovjet aktuális szándékai felől megnyugodva és reménykedve a hagyományos orosz külpolitika britellenes irányának felébreszthetőségében és abban, hogy a britek nem állnak Lengyelország mellé – kiadta a Lengyelország elleni támadási parancsot. A gazdag menyasszony (Sztálin) a kezét új kérőjének (Hitlernek) adta, de a világ nem tudhatta meg, hogy erre a kézfogóra a korábbi kérő (a brit–francia tandem) már előzetesen áldását adta, aminthogy viszont a helyzet minden józanul gondolkodó elemzője számára nyilvánvaló lehetett: Sztálin ugyan igencsak fegyverkezik, de kínosan ügyel arra is, hogy – legalább is idő előtt – ne keveredjék háborúba, miközben felhasznál minden lehetőséget arra, hogy valósággá váljék a latin bölcsmondás: „divide et impera” (oszd meg és uralkodj) mert ha a megosztás sikeres, akkor bekövetkezik az „inter duos litigantes tertius gaudet” (két veszekedő között a harmadik örül) állapota. Vagyis a Szovjetunió – kihasználva a nyugatiak és a németek közötti ellenségeskedést – nemzetközi szerződéseit (ha teheti) területi-hatalmi birtokállományának gyarapításában kamatoztathatja. A Molotov–Ribbentrop (vagy Lukács helyesebb elnevezésével: Hitler–Sztálin) paktumot meghatározó jelentőségű titkos záradék egészítette ki. E záradékban megfogalmazást nyert a szovjet érdekszféra kiterjesztése, pl. az is, hogy ha a német hadsereg vereséget mér a lengyel erőkre, akkor a németek egy előre megállapított (Lengyelország nyugati részét a keleti részétől elválasztó, ún. demarkációs) vonalon túl nem nyomulhatnak tovább, mert e vonalon túl a szovjet érdekszféra kezdődik, amelyre a Vörös Hadsereg fog bevonulni. (S valóban: szeptember 16-án a Wehrmacht egy újonnan elfoglalt lengyel területről visszavonult, majd másnap a Vörös Hadsereg elfoglalta ezt a területet, egyszersmind egyetlen menetben lerohanta az egész Kelet-Lengyelországot.)

A Hitler–Sztálin paktum híre szinte sokkolta a nemzetközi közvélemény ún. jobboldali, valamint baloldali részét. A briteket nem, ők azonnal reagáltak: katonai együttműködési szerződést kötöttek Lengyelországgal, s a szerződésben garantálták a nyugati lengyel határok védelmét (a keleti határok védelmét tehát nem). Erre Hitler két lépésben válaszolt: 1. visszavonta az aug. 26-i támadási parancsot, és 2. nagyszabású békeajánlatot tett Angliának, megállapítva, hogy a Német Birodalom szükségesnek ítéli a Brit Birodalom fennmaradását s felajánlva egyszersmind azt, hogy ehhez – némi apróságokért cserébe – támogatást is nyújtana. A hitleri ajánlatra a britek még csak nem is válaszoltak. Hitler pedig szept. 1-i dátummal kitűzte az újabb támadási parancsot. Mindamellett és remélve, hogy a békés megegyezés továbbra is lehetséges, a tárgyalásra ezután is készen állt: a lengyel vezetéshez fordult és teljhatalmú megbízottat várt Berlinbe. A lengyel politikai elit azonban ekkor már a háború szeptember 1-i kiprovokálásán munkálkodott: a brombergi vérengzés a németellenes atrocitások csúcspontját jelentette, majd aug. 31-én a hivatalos lengyel propaganda már az azonnali németellenes háborúra hívott fel, mégpedig nemcsak Varsó utcáin, de a Gleiwitz-i német rádióadó állomás lengyel elfoglalása után, immár német területről is.

A világháború első periódusa

A lengyelországi hadjárat, a németek és a többiek őszi és téli lépései

1939 szeptember 1-én hajnalban a német hadsereg támadást intézett Lengyelország ellen, két nappal később Anglia – a pár óra múlva hozzá csatlakozó Franciaországgal együtt – kirobbantotta a második világháborút. A német csapatok megindulását követően egyes fontos nemzetközi személyiségek (Mussolini, Dahlerus svéd nagyiparos) német–brit viszonylatban közvetítéssel próbálkoztak, és egy újabb Münchenbe a németeken kívül talán a franciák is belementek volna. Brit részről azonban ultimátumot küldtek Hitlernek: a lendületben levő német hadsereg vonuljon vissza kiindulási körletébe. Minthogy a brit felszólítás csak az egyik hadviselő fél csapatainak visszavonását kérte, ezt aligha lehetett másnak tekinteni, mint a lengyel hadsereg harci buzdításának. Most Hitler volt az, aki nem reagált, amire válaszul a brit kormány (néhány óra multán a francia kormány is) szeptember első vasárnapján hadat üzent Németországnak. Minthogy a brit hadüzenet mind az öt kontinenst bevonta a háborúba, megállapítható, hogy Anglia a két szomszédos európai állam ellenségeskedését világháborúvá változtatta.

A lengyel haderő vitézül verekedett, amit Hitler is elismert, azonban a mind létszám-, mind technikai, mind hadvezetési fölényben levő német hadsereg gyors győzelmet aratott. Amikor azután a Vörös Hadsereg az említett titkos záradék alapján elfoglalta Lengyelország keleti felét, a Nyugat néma maradt. A továbbiakban Sztálin ezt a területet beolvasztotta a szovjet birodalomba. Majd ugyanígy, vagyis két lépésben eljárva kebelezte be a három balti országot is. A szóban forgó országok közül kettő az aug. 23-i paktum titkos záradéka, Litvánia pedig a német–szovjet együttműködést továbbfejlesztő szept. 28-i paktum szerint került a szovjet érdekszférába. Ez volt a szovjet hódítás első lépése. Aligha véletlen, hogy a második lépésre azután került sor, hogy Hitler nagy győzelmet aratott a nyugat-európai fronton. (A későbbiekben, amikor is a Vörös Hadsereg megszállta Európa keleti felét, Sztálin ugyanezt a két lépéses hódítást alkalmazta. Az első lépés a katonai előnyök biztosítását jelentette, és csak a második lépésben került sor a bolsevista diktatúra nyílt bevezetésére, a pártállamok kiépítésére.) Ugyancsak az érdekszférák e német–szovjet felosztásának keretén belül került sor 1939 őszén a szovjet támadásra Finnország ellen, amelynek eredményeként a Szovjetunió egy kicsi, de fontos karéliai területszerzéssel 1940 márciusára a katonai előnyöket ugyan elérte, arra azonban már „nem futotta erejéből”, hogy Finnországot megszállja. A hős finnek kitűnően felkészülve egy védelmi háborúra nagy veszteségeket okoztak a Vörös Hadseregnek, bár kérdéses, hogy a szovjetek nagy veszteségében a finnek védekező képességével nem számoló és az orosz embert pusztán eszköznek tekintő Sztálin – főként a németek éberségének elaltatására – nem működött-e közre. (A britek pedig természetesen ezúttal ugyanúgy nem üzentek hadat a Szovjetuniónak, mint ahogyan Kelet-Lengyelország szovjet lerohanása után sem).

(Folytatjuk)

A SZERKESZTŐSÉG POSTÁJÁBÓL

LEVÉL EGY BÁRÁNYBŐRBE BUJT FARKASTÓL

Uraim! Örülök, hogy írhatok Önöknek! Ez azt mutatja, hogy Magyarországon maximális sajtószabadság van! Iszonyú undor van bennem az Önök gyűlöletkampánya miatt, de életemet adnám, hogy véleményüket megjelentethessék! És azért is – hogy megváltoztassák. Beethoven után szabadon: *„Az Önök meglátásaiban sok szép és új van. De ami szép, az nem új (pl. „a felszabadulás meséje"), ami új, az meg nem szép (például a legyilkoltak letagadása).*

Egy magyar – a hungaristákhoz!

Hungarista Urak, gratulálok! Az utóbbi számukban a hazaárulók között már Bajcsy-Zsilinszky Endrét is megemlítik – Károlyi Mihállyal és Kádár Jánossal együtt emlegetve. Tudom, hogy Önök azt szerették volna, hogy ne az *„utolsó csatlós"* állam legyünk (nem voltunk azok!), hanem a *„legutolsó csatlós"*. Rendkívül sajnálják, hogy nem lettünk azok. Sajnos lapjuk hiányos, de talán pótolják a következő számukban. Hiszen a hazaárulók között ott van Salkaházi Sára, aki a *„gonosztevőket"* bújtatta, miközben a *„nyilas hazafiak"* végharcukat vívták. Szerencsére ők azért tovább éltek: a nyilas *„lövőlegények"* később ávós verőlegényekké avanzsáltak (ld. *Terror Háza Múzeum* – ez aligha vádolható *baloldali elhajlással).* De folytathatnánk a sort Mindszenty József (akkor még veszprémi) püspökkel, aki a nyilasok foglya volt, és antikommunista emlékirataiban másfél oldalon kegyetlenül leleplezi a hitleri embertelenséget is. Hitler ellenségei között emlegette XII. Pius pápát is – gondolom róla is írnak majd valami gyalázkodót – ahogy azt II. János Pál pápával megtették *(„Pápai színjáték a Gigantikus hazugság Emlékműve előtt")*. Talán a gonosztevők közül Kolbe atyát sem kellene kihagyniuk, valamint Kálló esperest sem, akit a nyilasok – kárörvendő vigyorgással – szítává lőttek. Bajcsy-Zsilinszky Endrével kapcsolatban a tárgyi tévedésük (nem akasztófán, hanem sortűz előtt végezte) mutatja, hogy magas műveltségükben a jelentéktelen apróságokkal nem törődnek.

Uraim, Önök tele vannak gyűlölködéssel! De sajnos nem sok jóval bíztatom Önöket. Vannak, vagyunk sokan, akik a karácsonyi ünnepekre nem Goebbelsz-szel, hanem a zsidó(bérenc) Izaiás prófétával készülünk. De a csodálatosan szép ószövetségi jövendölések bizony arra bíztatnak, hogy a szeretet ünnepén Önökért is imádkozzunk. Zsidó-keresztény hagyomány szerint az ellenségért is imádkozni kell. Na meg az életet védeni! Sajnos, Önök, akik a kommunizmust valószínűleg az emigráció biztos menedékében élték át, aligha éreznek szimpátiát bármilyen szolidaritással is. Pénzük rengeteg lehet, különben aligha tudnának annyi gyalázkodó könyvet kiadni, és közéjük csempészni Aquinói Szent Tamás és Prohászka Ottokár műveit. Az Önök újságja növelte magyar önérzetemet, mert megtudtam belőle, hogy az angolok között is vannak olyanok, akik szerették volna, ha ma a Brit Szigeteken németül beszélnének. Nemcsak magyar hazaáruló van! (Kis öröm, de a semminél több!)

Önöktől sokat megtudhatunk arról, hogy mit tartanak kereszténységnek. Ilyen például a *„preventív háborúk"* indítása, pl. Dánia és Norvégia ellen, az *„antibolsevista Quisling"* dicsőséges vezetésével. Ilyen a parttalan emberirtás (és annak letagadása – nyilván Kolbe atya és Edith Stein puszta léte is az Egyház történelemhamisítása), a következmények elől való gyáva öngyilkosságba menekülés. Ilyen például, hogy a szépen manikűrözött kezű Goebbels-né legyilkolja hat gyerekét, azután férjével öngyilkosságot követ el – az Önök legnagyobb csodálatára. Elítélik Paulus-t, mert megadta magát, ahelyett, hogy *„sündisznóállásban"* a hadsereg valamennyi katonája agyonlőtte volna magát! Bájos: hiszen ezt megtehették volna már Berlinben, a Barbarossa-terv elindítása előtt. Akkor még 5000-en sem kerültek volna haza.

Önökből annyira sugárzik a gyűlölet, hogy – pusztán természetes ésszel – nem sok esélyt látok arra, hogy valódi evangéliumi keresztény váljék magukból. De mivel a kegyelem több, mint az emberi okoskodás, egyszer talán Önök is megjavulnak.

Nem hiszem, hogy ez a kis írás emelkedett hangvételű lapjukban megjelenik, hiszen ez nem hungarista – hanem magyar! Írásomat postai levélben küldöm el, mert – többek közt Önöktől is – tudom, hogy a nácik nem tréfálnak. Nincs szükségem egy kis *„hungarista vírusra"* a számítógépembe. De gondolom, hogy nem fognak karácsonyig sündisznóállásba helyezkedni, és az utolsó golyót megtartani maguknak – így áldott, Izaiástól és Mikeástól megjövendölt karácsonyi ünnepeket kívánok – nem tisztelettel, de keresztényi szeretettel!

2008. advent
G.S.N.

P.S. Kitartás! – Imádkozzunk Szálasi lelki üdvéért!

Egy hungarista, náci, antiszemita – a báránybőrbe bujt álmagyar zsidó farkashoz!

Uram! Kitörő örömmel vettük hazugságokkal és gyűlölettel telt levelét. Kitűnő anyagot biztosított részünkre, hogy bemutassuk olvasóinknak egy báránybőrbe bujt farkas képmutató gondolatait. Levelét hazugsággal és képmutatással kezdi és az unalomig megszokott módon végig azzal folytatja. A látszat sajtószabadságot maximális sajtószabadságnak hazudja. Bár élete nagy vágyát több tucatszor is beteljesíthette volna az elmúlt több, mint félévszázad alatt, nem tette, így tettek nélküli ígérete csak liberális képmutatástól csöpög. De ugye, ami késik, nem múlik? Ha mégis sikerülne összegyűjtenie az ehhez szükséges bátorságot, még ma is megteheti. Ígérjük, dicshimnuszt fogunk énekelni magáról.

Tettének egyszerű beteljesítéséhez ajánljuk a Szentföldet, Izraelt, szóljon ott néhány jó szót maximális szabad véleménynyilvánításunk és a palesztinok érdekében. Falka testvérei szitává lőve majd hozzásegítik, hogy Szálasi Ferenc Nemzetvezető és a többi hungarista mártír között üdvözüljön.

Higgye el, mi is iszonyú undort és megvetést érzünk, amikor lapunkban a maga és fajtestvérei képét és tetteit vagyunk kénytelenek visszatükrözni olvasóinknak tanulságként. Minden részvétünk a maguké, amikor a Szittyakürt lapjaiba pillantva önundort éreznek. Tanácsoljuk, térjenek át a vegetáriánus étrendre, rögtön jobb lesz közérzetük, megszűnne önundoruk, a bárányokat is örök hálára köteleznék, mi pedig a zsidó farkasok csodálatos megtéréséről közölhetnénk cikkeket.

Köszönjük gratulációját, számunkra ez elismerést jelent. Megerősíti a biztos tudatunkat, hogy a helyes úton járunk.

Az csak természetes, hogy a hazaáruló Bajcsy-Zsilinszky Endrét a többi hazaáruló közt emlegetjük, ez a legkevesebb, amit, mint kereszténynek és magyarnak kötelességünk megtenni. A keresztény igazságérzet szerint a bűnözőknek és hazaárulóknak kötél jár, nem pedig golyó. Ha maga ott volt, és tudja tanúsítani, hogy Bajcsy-Zsilinszky Endre golyó által nyerte el méltó büntetését, világosítsa fel a Magyar Tudományos Akadémiát és kommunista elvtársait, kérje meg őket, hogy ne terjesszenek több hazugságot, mi csak őket ismételtük.

Végtelenül büszkék vagyunk, hogy a hős német nép legutolsó szövetségeseként megmentettük nemzetünk legfőbb értékét, a becsületét, bármenyire is bemocskolni szerették volna falka testvérei.

Hogy hazaáruló volt-e Salkaházi Sára, nem tudjuk, ezt maga mondja, nem mi. Ha nem hazudoznának falka testvérei annyit, talán már kiderült volna, mi történt vele, elképzelhető, hogy a zsidó fanatikus, talmudi bosszú áldozata lett, azért mert ő is megundorodott és elhagyta a falkát. Maguktól minden kitelik.

Tájékozottságára jellemző, hogy még mindig a Kolbe atya életéről szóló fantáziadús, nevetséges hazudozást emlegeti, holott már évtizedekkel ezelőtt leleplezödött a gyermeteg meseköltemény. A hithű, „Istenfélő" kommunisták kedvenc Kálló esperesének emlegetése viszont még hiteltelenebbé teszi hazudozását.

Kár, hogy mondókáját Mindszenty Józsefről nem eresztette hosszabbra, minden bizonnyal kiderült volna, hogy ő a gázkamrák koronatanúja. Sebaj, majd ezt legközelebb bepótolja.

Ha van valahol a sötét lelke mélyén egy szemernyi könyörület, ne kínozzon tovább bennünket képmutató imádkozásával és „zsidó-keresztény" szeretetével. Szenvedtünk mi már attól eleget, szórja inkább fejünkre talmudi átkait, az ugyanis – ha nem tudná – áldássá változik majd rajtunk. Imáit spórolja meg a hazaáruló Bajcsy-Zsilinszky Endre és önmaga lelki üdvére. Felesleges Istent zaklatnia Szálasi Ferenc ügyében, mert a mártírok egyenesen üdvözülnek. Kígyókat és farkasokat különben sem hallgat meg a keresztények Istene.

Kellemes átkozódást kívánunk Pascha-ünnepén:

Salom

A szerkesztő:
Gede Tibor

F I G Y E L E M !

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

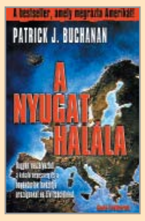
Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:
http://www.szittya.com
e-mail: hszm@szittya.com

SZITTYAKÜRT
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA
Megjelenik minden hó 15-én
Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő: GEDE TIBOR
Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő: UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft,
Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

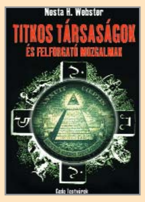
ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyeztetí a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

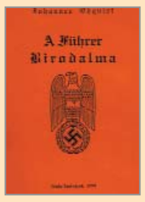
A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK

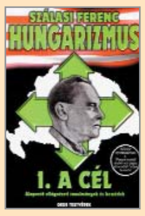
A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, ill. az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.
Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA

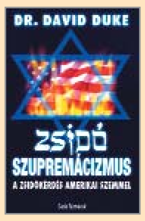
Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!
Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

Ksz. 29. SZÁLASI FERENC
HUNGARIZMUS I. A CÉL

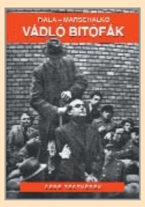
A Nemzetvezetőnek lehet az olvasó ellensége vagy híve, szeretheti vagy gyűlölheti, de ha méltó akar lenni emberi mivoltához, és ha csak egy szikrányi igazságérzet él benne, nem alkothat ítéletet a magyar történelem máig ható legnagyobb nemzeti mozgalmáról és Vezéréről pusztán ellenségei gyűlöletteljes torz tükrén keresztül. Ne elégedjen meg kevesebbel, mint a tiszta igazsággal! A dokumentumkötet tartalmazza a Nemzetvezető valamennyi alapvető tanulmányát és főbb beszédeit.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 2500 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

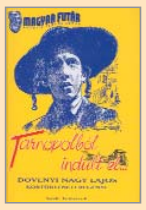
A világ legolvasottabb antícionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

FIALA FERENC– MARSCHALKÓ LAJOS
VÁDLÓ BITÓFÁK

1946. március 12. Emlékezetes napja a magyar történelemnek: magyarokat akasztani gyűlt össze a gettó népe. A féktelen bosszú, és a tragédiához vezető út megrázó története ez a kötet, melyben a bitófák igazságért kiáltanak Bárdossytól Szálasig, minden „háborús bűnösnek" hazudott, igaztalanul legyilkolt magyarnak. A jól ismert szerzők a Nemzet valóságos lefejezését ismertetik az amerikai fogságtól a zsidó-kommunista bitófájáig.
Kartonált, 309 oldal. Ára: 1800 Ft.

Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNOPOLBÓL INDULT EL...

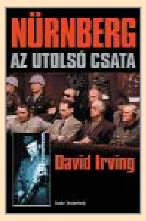
Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopakodó, házaló galiciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték.
Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

MARSCHALKÓ LAJOS
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?

A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablást és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző megfeledkezik a hazaárulók tettének és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről.
Ára: 850 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS ÚJ
(Háromezer év súlya)

A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó" vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

Ksz. 43. RICHARD E. HARWOOD
A HATMILLIÓS ZSIDÓ MÍTOSZ NYOMÁBAN

A klasszikusnak számító mű a második világháborús angol háborúgépezet propagandaosztályának egyik máig élő rémhírét, a gázkamrák, illetve a holocaust legendáját szedi ízekre szigorúan tudományos módszerrel. Az alapos vizsgálat után a legendából nem marad más, mint aminek készült: gyermeteg rémhír és a nem zsidó társadalmat terrorizáló és zsaroló fegyver.
Kartonált. 132 oldal. Ár: 950 Ft.

MILOTAY ISTVÁN
EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT
AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT

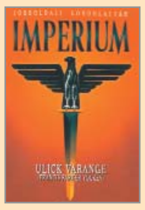
Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán.
Ára: 1800 Ft

Ksz. 22. BOSNYÁK ZOLTÁN
SZEMBE JÚDEÁVAL!

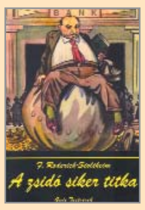
A híres Zsidókérdést Kutató Intézet egykori magyar vezetőjét nemcsak meggyilkolták, hanem már hatvan éve gyalázzák, műveit pedig elhallgatják, de félelemtől mentes átfogó munkáját még máig sem tudták megcáfolni. Egy biztos: a könyv ismerete után senki sem fogja úgy látni ezt a tabukérdést, mint eddig.
Kartonált, 374 oldal. Ár: 2100 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE
IMPERIUM
A történelem és a politika filozófiája

A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának máig meghatározó gondolkodó vezére. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert.
Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

Ksz. 45. F. RODERICH-STOLTHEIM
A ZSIDÓ SIKER TITKA

Egy parányi, de mégis a leghatalmasabb nép sikere egyedülálló a népek történetében és ez sokak számára érthetetlen jelenség. A híres szerző egy életet szentelt annak, hogy fellebbentse a fátylat az elképesztő sikertörténet gazdasági, morális és társadalmi okairól. A kötet részletesen ismerteti a héberek gazdasági módszereit, üzleti praktikáit, amely a visszataszító erkölcsi felfogásukkal együtt biztosítja számukra a sikert. Ez a híres munka most jelent meg először magyarul.
Kartonált. 296 oldal. Ár: 1700 Ft.

LEON DE PONCINS:
A FORRADALOM TITKOS ERŐI SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG

A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban.
Ára: 1400 Ft

FEHÉR MÁTYÁS JENŐ
KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ
(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)

Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltüntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében.
Ára: 2300 Ft

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

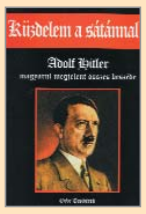
A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

CHALDEUS SIMON
A ZSIDÓ VILÁGSZÖVETSÉG VESZEDELME AZ EMBERISÉGRE

A világpolitika és a hazai politika rejtett céljait, módszereit, irányító erőit feltáró és bizonyító tanulmány több mint 70 évig a legféltettebb tiltott könyv volt. Ma ismét kapható.
Ára: 1700 Ft

ADOLF HITLER
KÜZDELEM A SÁTÁNNAL
(Összes magyarul megjelent beszédei)

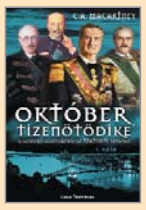
Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol.
Ára: 3500 Ft.

PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.
Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

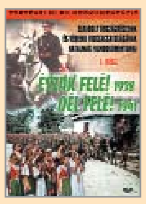

Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!

Készült: 1938-ban.
60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!

Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér
Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja, DVD 4000 Ft darabja.

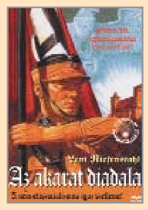
LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS ÚJ
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

Ksz. 8. TED PIKE
MIÉRT VÉRZIK A KÖZEL-KELET?

Ez a monumentális 70 perces új videofilm adatokkal alátámasztja a közel-keleti cionista összeesküvés egész történetét, illetve ismerteti az arab-izraeli konfliktus valódi okait. Megrázó áttekintést ad a cionista gyilkosságokról, a palesztin nép minden képzeletet felülmúló, végtelen szenvedéséről, az egész világ által hallgatólagosan jóváhagyott cionista népirtásról.
Színes. Ár: VHS. 2400 Ft, DVD 4000 Ft.